

EL QUINZE

de **Público**

El món
casteller
comença a
enfaixar-se
tot i el futur
incert

P26

El aumento de casos de covid ya impacta en los hospitales

La variante delta, la insuficiente inmunización y el final de las restricciones, entre las causas

Los jóvenes, que concentran buena parte de los contagios, preocupados por el estigma **PÁGINA 2**

Trabajadores de Sant Pau piden practicar abortos

En el hospital no se hacen interrupciones desde 2012 por presión de la Iglesia **P12**

JOANA GARRETA-ACN

Amenaces d'onades retrògrades

Laura Pinyol
Periodista

Solo el 21% de las tierras, en manos de profesionales

Los payeses aseguran que la futura PAC reducirá la renta agraria y encarecerá costes **P18**

Reencuentro en la tercera fase del Procés independentista

Ferran Espada

“El català ha perdut prestigi per guanyar-se la vida”

Entrevista a Maria Teresa Cabré
Nova presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans

PÀGINA 8

MONTSE GIRALT

El creixement desbocat de casos de covid ja impacta als hospitals

Una de cada 40 persones menors de 30 anys es contagià aquests dies en el marc d'una expansió provocada per la manca d'immunització, la fi de les restriccions i la variant delta. Els joves, preocupats per l'estigmatització que pateixen

Emma Pons Valls
BARCELONA

Conec a més gent que està amb covid ara que la suma de tots els que l'han passat en un any i mig de pandèmia". Aquest tuit de Marc Bravo (22) defineix la sensació de molts joves catalans que en els últims dies han vist com cada vegada més amics o coneguts donaven positiu a les proves. Una preocupació àmpliament estesa que s'ha vist reflectida a les xarxes. I no és una sensació, ja que una de cada 60 persones d'entre 16 i 29 anys s'ha contagiada, i aquesta dada podria arribar a una de cada 40 els pròxims dies, segons estimen els investigadors en Biologia Computacional i Sistemes Complexos de la Universitat Politècnica de Catalunya (BiocomSC).

L'explosió de casos ha estat exponencial i s'ha concentrat de manera molt clara en la franja de 16 a 29 anys, la que encara no havia accedit a la vacunació. La flexibilització generalitzada de les restriccions, amb l'eliminació del màxim de 10 persones reunides i amb l'obertura de l'oci nocturn, un cert relaxament social i l'expansió de la variant delta, més contagiosa, han creat el caldo de cultiu per provocar aquesta situació. I a mesura que passen els dies creix l'impacte en el sistema sanitari, amb la primària saturada, un augment considerable dels ingressats als hospitals amb coronavirus i un increment –més moderat– dels pacients crítics. Aquesta setmana s'han tornat a superar els 650 ingressats amb covid, un fet inèdit des de principis de juny, i que suposa un increment de més de 200 respecte als que hi havia per Sant Joan.

"No m'ha sorprès el creixement [de casos], però no m'esperava que fos d'aquesta magnitud", afirma Clara Prats, investigadora del BiocomSC. Aquesta setmana els indicadors han seguit empitjorant, i han polvoritzat tots els rècords assolits en un any i mig de pandèmia: el risc de rebrot ha superat els 1.500 punts, inèdit des que

Una noia rep la vacuna contra la covid-19 al Pavelló Onze de Setembre de Lleida.

Sense restriccions, un positiu de covid pot contagiar 20, 30 o 40 persones

La pressió hospitalària serà menor, però ja es nota: entre l'1,5% i el 2% dels joves ingressaran

L'atenció primària està "desbordada" per la nova onada i reclama reforços dels hospitals

La precarietat i la salut mental

La pandèmia ha afectat durament els joves, amb un atur de quasi el 37%, una taxa d'emancipació del 18%, "mínim històric", i l'augment dels quadres d'ansietat, depressió i trastorns alimentaris. Guillermo Chirino, president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, afirma que és "preocupant" que tot i ser un dels col·lectius més afectats, se'l segueixi estigmatitzant pels contagis com en altres onades. "Ens trobem en un context de crisi social i econòmica històrica, amb una precarietat sense precedents, però hi ha uns interessos perquè estiguem parlant d'altres qüestions", rebla.

s'utilitza, i la velocitat de propagació ha sobrepassat el 3. És a dir, cada 100 persones positives en contagien més de 300. Això no es veia des de la primera onada i significa que hi ha una propagació a gran escala, afavorida per la caiguda de les restriccions a les trobades socials. "Abans hi havia molta limitació de persones, el màxim eren 10. És una qüestió de mesures i el fet d'agrupar molta gent", assenyala Prats.

I és que mentre hi havia la majoria de restriccions vigents, els contagis es limitaven als convivents, amb entre dos i quatre nous casos per positiu, o a la feina, amb entre quatre i cinc. Ara es poden contagiar 20, 30 o 40 persones a partir d'un sol cas. És el que va passar a la revetlla de Sant Joan, als viatges de final de curs i altres esdeveniments similars, diu Prats, que remarca que l'explosió de contagis s'ha donat en els joves pels tres motius esmentats:

manca de vacunació, fi de les restriccions i variant delta. “El factor de la immunitat és important, perquè les persones de 60 anys també s’han pogut ajuntar a la revetlla i no hi ha hagut aquest augment de casos”, afirma. D’altra banda, la investigadora diferencia aquests esdeveniments generalitzats dels festivals com el Vida o el Canet Rock, i cites esportives com l’Eurocopa: s’hi poden introduir mesures de control com els testos d’antígens o l’ús de mascareta, tot i que el risc es concentra en l’abans i el després, en les reunions informals als bars, per exemple.

El paper de la vacunació

Tot i l’explosió de casos i el creixement inèdit de la pandèmia, la situació ara és molt diferent que en les onades anteriors, ja que els col·lectius més vulnerables estan immunitzats. A més, cada vegada hi ha més persones vacunades: més de la meitat dels més grans de 16 anys ja tenen la pauta completa. Des de finals d’abril, la pandèmia havia anat minvant, i Prats assenyala que “un creixement suau es podia assumir”. Però la incertesa segueix a l’ordre del dia i l’entrada de la variant delta “ha desestabilitzat una mica tot el que s’esperava”.

Aquesta variant, que suposa ja més del 40% dels contagis a Catalunya, és un 57% més contagiosa que l’anterior, la denominada alfa o britànica. Tot i això, la velocitat que ha agafat la vacunació en els últims mesos fa que ens trobem “en una pel·lícula totalment diferent” que en les onades anteriors. Llavors, el principal indicador de gravetat era el nombre d’ingressats a les UCI. Ara, amb els col·lectius vulnerables i de més edat vacunats, la pressió hospitalària serà molt menor, tot i que ja es comença a notar un empitjorament. “Hi ha més marge de creixement, tot i que no és infinit”, recorda Prats. Aproximadament entre un i dos joves de cada 100 hauran de ser hospitalitzats a causa de la covid-19, i d’aquests, el 10% acabaran a l’UCI. Aquesta setmana s’ha arribat a més de 5.000 casos positius diaris, i la xifra setmanal multiplica per més de set la de fa tan sols quinze dies. El que de moment es manté a nivell molt baix és la mortalitat.

La primària, desbordada

La principal afectada per aquesta explosió de casos és l’atenció primària, que es troba “desbordada”, explica Meritxell Sánchez Amat, presidenta del Fòrum Català d’Atenció Primària (FoCAP) i metgessa al CAP Besòs. Amb la pandèmia de baixada, havien eliminat alguns dels reforços perquè hi havia dies sense cap positiu, però la setmana passada van augmentar de manera “molt inesperada”. El fet que la majoria de casos siguin lleus redueix una mica el volum de feina, però fer el diagnòstic i tramitar les baixes ja suposa una càrrega important. Aquesta setmana, Salut ha aprovat

Una aula de la Universitat de Girona amb alumnes que s’examinen de les PAU.

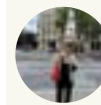
un canvi de protocol per alleugerir-la, i per exemple no caldrà fer proves als contactes estrets vacunats que no tinguin símptomes. Però la primària s’ha tornat a fer càrrec de la gestió dels contactes estrets, una tasca que en principi fan els serveis de vigilància epidemiològica. “Almenys els convivents els estem intentant gestionar des dels CAP, perquè el sistema està desbordat”, reitera la metgessa. Sánchez Amat apunta que és el moment que altres nivells assistencials, com els hospitals, “donin un cop de mà”, per exemple assumint les proves diagnòstiques.

Quan ja es preveia aquest augment de casos, a mitjans de la setmana passada, Salut va decidir obrir la vacunació als més grans de 16 anys i eliminar les franges d’edat. El mateix dia, el portal del CatSalut va arribar a acumular cues de més de 100.000 persones, la majoria, joves menors de 30 anys àvids de trobar cita. Carla Junyent va fer un tuit que es va fer viral: “Última hora: joves irresponsables saturen la web de vacunació perquè la gent no es vacuni”. Volia respondre així a la nova onada d’assenyalament que estava vivint aquells dies el col·lectiu per l’augment de contagis. “Jo ja estava desitjant que s’obris. Volem vacunar-nos per poder tornar a la vida normal”, explica. Tant ella com Marc Bravo apunten que “no és estrany” que els contagis s’hagin concentrat en la població no vacunada.

Precisament, el Marc ara està confinat perquè va donar positiu, com la majoria del seu grup d’amics. “Em ve una mica de nou, perquè quasi no havia conegut ningú que l’hagués passat”, sosté. Critica que amb la flexibilització de les restriccions, i especialment amb l’obertura de l’oci nocturn, s’hagi permès una activitat destinada a la gent jove però “sense prevenció”. “S’està permetent anar a llocs que diuen que són segurs i després et criminalitzen per anar-hi, sense que t’hagis vacunat ni et facin test d’antígens ni res”, lamenta. Des d’aquest cap de setmana, el Govern ja ha corregit aquesta situació i l’oci nocturn en interiors romanirà tancat fins a nou avís. “Tenim ganes que es flexibilitzin les mesures, però amb garanties”, afirma el jove. En la línia de recuperar certes restriccions, la Generalitat també ha demanat a l’Estat que recuperi l’obligatorietat de la mascareta al carrer.

Guillermo Chirino, president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, apunta que assenyalar els joves és “un discurs molt fàcil” per la visibilitat que té el col·lectiu. Tots tres diuen que tothom, i no només ells, té ganes de sortir i esbargir-se després d’un any pandèmic. I també que en tots els grups d’edat hi ha qui compleix les mesures i qui no: “Estem molt emocionades de poder-nos vacunar, i l’allau per sol·licitar cita constata que el relat que som irresponsables i no tenim cura és fals”, conclou Chirino.

L’opinió dels joves, en sis tuits

Gina Driéguez

@ginadrieguez · 3 de juliol
La setmana que ve, a hores d’ara, estaré fent la cua per vacunar-me i ara mateix només tinc nervis de no pillar la covid en la setmana que queda 🤔

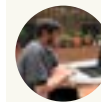
💬 3 🔄 📌 52

zinteta @cintatort · 1 de juliol

Tothom té covid o q està passant

💬 7 🔄 96 📌 1,4m

Genís Vives @genisvives · 4 de juliol.

El jovent respon massivament a la crida per vacunar-se, en col·lapsa la web i, fins i tot, fa cua durant hores per fer-ho sense cita prèvia.

I, malgrat tot, alguns segueixen obsessionats amb culpar els joves de tots els mals. Prou criminalització.

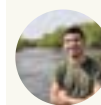
💬 3 🔄 72 📌 536

maria @mariaalbass · 2 de juliol

Em vacunen dimarts i m’està semblant complicadíssim això d’arribar a dimarts sense covid perquè TOTHOM està donant positiu

💬 14 🔄 106 📌 1,3m

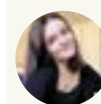

succeDani @succeDani · 30 de juny

Adults: jovent irresponsable tots de festa contagiant-se 🤔🤔🤔🤔

Joves: que m’he d’anar a vacunar a l’alt pirineu? listo mi rey demà matino 🤔🤔🤔🤔

💬 13 🔄 1,2m 📌 10,2m

Montserrat Dameson

@damesonpareras · 30 de juny

La cua d’espera és de 50.000 persones. Les ganes que tenim que tot deixi de ser culpa nostra són infinites, realment.

💬 25 🔄 390 📌 4,3m

Cómo se vacuna a los adolescentes en otros países

Países como EE. UU. e Israel ya han empezado a inmunizar a mayores de 12 años. Reino Unido espera a tener más datos sobre la seguridad de la vacuna

Alberto Sicilia
MADRID

La incidencia del coronavirus en el Estado español está disparada en los tramos más jóvenes de la población [ver el gráfico 1].

✓ **¿Qué vacuna está aprobada para los adolescentes?**
Por ahora, en la Unión Europea solo está aprobada la vacuna de Pfizer para los adolescentes de 12 a 15 años. Moderna ha anunciado que también buscará el respaldo de la Agencia Europea del Medicamento.

✓ **¿Cómo se ha testado la vacuna de Pfizer en esas edades?**
En el ensayo participaron 1.983 personas de 12 a 15 años. A 1.005 se les administró la vacuna, y ninguno desarrolló la covid. A 978 se les administró el placebo, y 16 desarrollaron la enfermedad.

✓ **¿Qué hacen otros países?**
Francia, por ejemplo, está vacunando a los mayores de 12 años siempre que tengan autorización parental. Alemania ha recomendado por ahora vacunar solo a los niños y adolescentes que tengan alguna enfermedad que los haga especialmente vulnerables. Y Reino Unido ha recomendado no vacunar a menores de 18 años hasta que haya más datos sobre la seguridad de la vacuna en esta población.

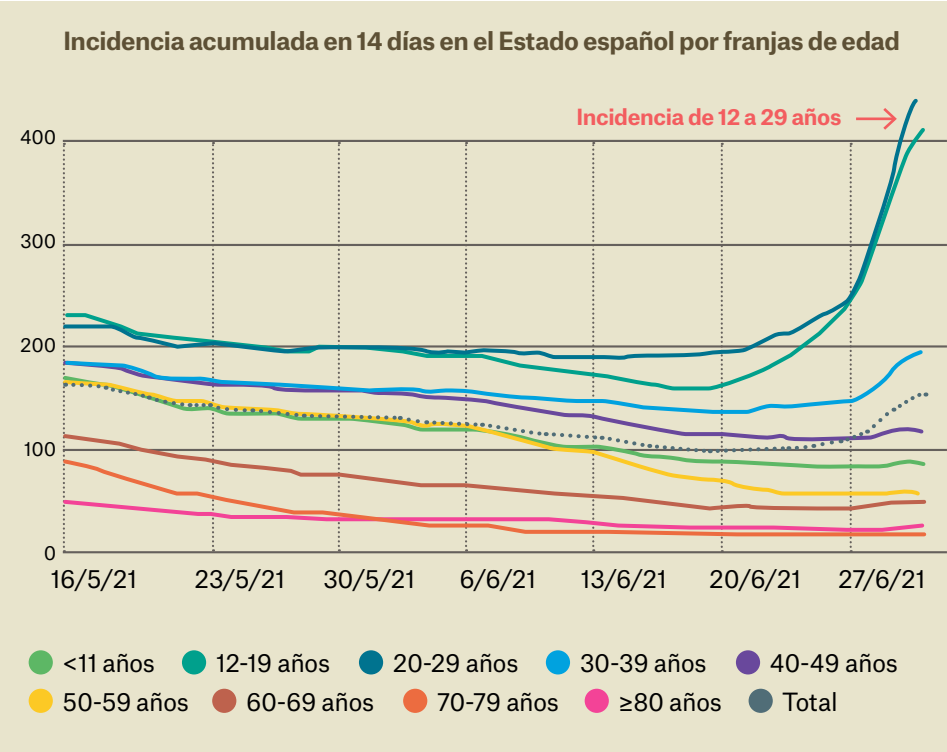
Israel, por su parte, ya ha comenzado su campaña de vacunación para los menores de 12 a 15 años. Y Estados Unidos comenzó a vacunar a los mayores de 12 años a mediados del mes de mayo.

✓ **He oído hablar de casos de miocarditis o pericarditis. ¿Qué es eso?**
La miocarditis es la inflamación del corazón. Y la pericarditis es la inflamación de la membrana que rodea al corazón. Es cierto que se han dado algunos casos en jóvenes tras la segunda dosis de una vacuna de ARN, como la de Pfizer [ver el gráfico 2]. Pero aún así, el riesgo asociado a la covid es mayor [ver el gráfico 3].

Hay casos de miocarditis y pericarditis, pero el riesgo asociado a la covid es mayor

Una menor se vacuna en Mataró.

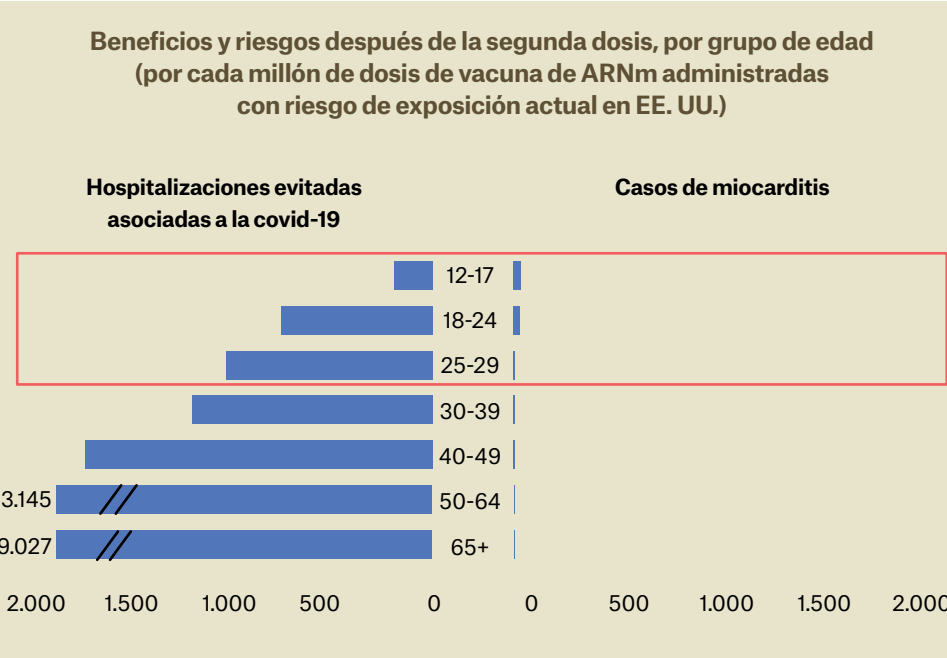

FUENTE: PÚBLICO

Informes preliminares de miocarditis/pericarditis después de la segunda dosis de vacuna mRNA (casos esperados versus observados)

Edad	Mujeres			Hombres		
	Dosis admin.	Esp.	Obs.	Dosis admin.	Esp.	Obs.
12-17 años	2.189.726	0-2	19	2.039.871	0-4	128
18-24 años	5.237.262	1-6	23	4.337.287	1-8	219
25-29 años	4.151.975	0-5	7	3.625.574	1-7	59
30-39 años	9.356.296	2-18	11	8.311.301	2-16	61
40-49 años	9.927.773	2-19	18	8.577.766	2-16	34
50-64 años	18.696.450	4-36	18	16.255.927	3-31	18
65+ años	21.708.975	4-42	10	18.041.547	3-35	11
No informada	-	-	1	-	-	8

FUENTE: SISTEMA DE NOTIFICACIÓN DE REACCIONES ADVERSAS A LAS VACUNAS (VAERS)

FOTOS: COVID-NET

Amenaces d'onades retrògrades

Laura Pinyol
Periodista

Han matat un noi de 24 anys a la Corunya (Galícia) al crit de “maricón” i el debat s’ha situat en si hi havia prou evidències que l’assassinat, a cops de peu i de puny per part d’un grup exacerbat de 14 persones, ha respost a motius homòfobs. Quan algú agredeix fins a la mort i t’insulta dient-te “maricón”, “puta”, “moro” o “negre de merda”, tant és el mòbil, és una agressió homòfoba, masclista i racista: feixista, en definitiva.

Aquest assassinat coincideix amb una sèrie d’agressions al col·lectiu LGTBI. A finals de maig, dues parelles

de gais van ser brutalment agredits a la platja del Somorrostro de Barcelona, i un va haver de ser intervingut quirúrgicament per fractura de mandíbula i va perdre unes quantes dents. Els Mossos van fer constar una “violència desmesurada”. Aquest cap de setmana, a Sant Cugat del Vallès, un noi de 20 anys també va quedar inconscient després de ser agredit per dos menors d’edat al crit de “maricón”.

És repugnant dedicar més temps a valorar si els atacs es deuen o no a un delictes d’odi, que no a condemnar-los i a assenyalar els seus inductors. La presència creixent del feixisme a l’esfera pública no és un fet aïllat, i ve avalada per l’empara dels grups polítics que el sustenten des de les institucions, però també per una onada de discursos de sectors ultraconservadors –i amb molt poder– que clamen contra la universalització dels drets. Parlem de Vox, sí, és clar, però també parlem d’una magistratura que des dels estaments judicials aplica la ide-

ologia pel seu compte i considera que no hi ha delictes d’odi en el cartell de Vox contra els menors estrangers no acompanyats utilitzat en la campanya electoral a la comunitat de Madrid. L’Audiència Provincial de Madrid ha avalat el cartell xenòfob contra aquests joves, amb l’argument que “representen un evident problema social i polític”, i que “independentment de si les xifres que ofereixen són veraces o no” –eren falses, però això tant és–, s’emmarca dins la llibertat d’expressió.

Els primers condicionen l’acció política des de les seves fal·làcies, i impedeixen, per exemple, que en la constitució de l’Assemblea de Madrid es pugui fer un minut de silenci per un assassinat masclista perquè consideren que la violència masclista no existeix, que denominar-la així és un biaix polític. Que és tant com dir que les més de 1.100 dones assassinades des del 2003 –les oficials– són casos que responen a qüestions domèstiques i intrafamiliars. És una de les seves mentides, com el mite de les denúncies falses: Abascal ha repetit en innumbrables ocasions que afecten milions d’homes espanyols, quan els informes de la Fiscalia recullen, reiteradament, que aquestes només representen el 0,01% del total. I els segons emparen les mentides, minimitzen els delictes d’odi i ho encasellen en la llibertat d’expressió.

És una onada retrògrada que s’atia des de diferents palanques, i la més preocupant, perquè és menys evident, no és la que s’asseu als parlaments, sinó la que s’amaga sota certes togues judicials, i exhibeix, cada vegada amb menys rubor, el seu tarannà ultraconservador.

Això es pot llegir en forma de sentències que serveixen per traçar una ideologia política que ha servit per demonitzar l’independentisme, però que, de mica en mica, també ho fa en tota aquella política que no és del seu grat: posicionaments d’esquerra i polítics de gènere. Per si calen exemples, el Tribunal Suprem acaba de ratificar la sentència contra l’exregidora

“La criminalització de la migració, la lluita feminista, els col·lectius LGTBI, les minories, els desfavorits són l’obsessió de l’extrema dreta. Dissimular l’odi dels seus missatges, blanquejar la seva presència als mitjans en pro de l’equitat o posar en dubte les víctimes és part del seu èxit”

de Podem, Isa Serra, a 19 mesos de presó per oposar-se a un desnonament l’any 2014. O fa poques setmanes, Juana Rivas va entrar a la presó de Granada per haver-se endut els seus fills i no lliurar-los al seu pare l’estiu del 2017, contra qui havia cursat denúncies per maltractaments.

La criminalització de la migració –el racisme–, la lluita feminista, els col·lectius LGTBI, les minories, els col·lectius desfavorits són l’obsessió de l’extrema dreta. Dissimular l’odi que incorporen els seus missatges, blanquejar la seva presència als mitjans en pro de l’equitat o posar en dubte les víctimes és part del seu èxit. Cal alçar la veu i manifestar-se massivament perquè, quan la regressió de drets és una amenaça per a un col·lectiu determinat, ho acaba de ser per tothom.

Aquesta responsabilitat no pertoca només a la ciutadania. Cal un pacte polític per aïllar l’extrema dreta, cal un cordó democràtic per denunciar discursos d’odi als mitjans i cal un esforç per sanear les institucions judicials –les úniques que no van fer la transició– per erradicar la ideologia ultraconservadora que els permet avalar posicionaments insultants sempre que no els ofenguin personalment.

El dibuix de l'Eneko

CANDIDATURES OBERTES

PROGRAMA DE BEQUES

PROJECTE REVISTA ESCOLAR DIGITAL (RED)

CURS 2021-2022

La Beca RED, impulsada per institucions públiques i privades, permet implementar el projecte Revista Escolar Digital en centres educatius amb l'objectiu de fomentar el pensament crític dels estudiants arreu del món

20.000€ en ajudes per crear el diari escolar del teu centre educatiu

Centres educatius a Espanya i Portugal

Centres educatius a Catalunya

Centres educatius a Lleida

Centres educatius als Pirineus

Centres educatius a Andalusia

Centres que participen en el projecte RED

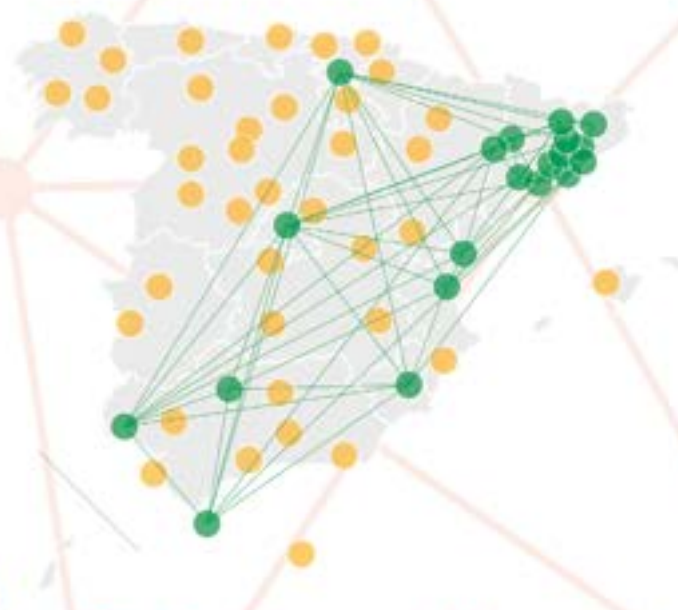
CONCEDIDES

Escola Andorrana de Batllierat

Escola Marià Fortuny de Reus

- ☒ Capçalera pròpia
- ☒ Assessorament periodístic
- ☒ Pla de treball

PRESENTA LA CANDIDATURA DEL TEU CENTRE EDUCATIU

INFORMA-TE'N

Junqueras visita a Puigdemont

Reencuentro en la tercera fase del Procés independentista

El expresident de la Generalitat y su exvicepresidente han protagonizado un encuentro cordial pero bajo el manto de la desconfianza. La dura pugna por la hegemonía independentista entre ERC y Junts sigue

La visita de Oriol Junqueras a Carles Puigdemont en Waterloo ha supuesto el reencuentro de los dos máximos líderes políticos que impulsaron desde el Govern el referéndum del 1 de octubre y la posterior Declaración de Independencia de Catalunya aprobada en el Parlament el día 27 de octubre de 2017. El expresident de la Generalitat y el exvicepresidente no se veían desde aquel día, separados por la actuación de la justicia española, que ha supuesto más de tres años y medio de cárcel para Junqueras y el exilio para Puigdemont. La foto, pues, era esperada, pero también el morbo ha sobrevenido la escena debido a la tensión personal y el enfrentamiento entre Esquerra Republicana y Junts de los últimos años, a pesar de gobernar conjuntamente.

El reencuentro entre Puigdemont y Junqueras llega en la tercera fase del Pro-

Ferran Espada

cés independentista. Podemos definir la que va desde la primera gran manifestación independentista de 2012 hasta los hechos de octubre de 2017 como la fase inicial o de impulso del Procés. La segunda sería claramente la vivida desde aquel momento hasta la actualidad, marcada por la represión de la justicia española, con un movimiento independentista a la defensiva y habiendo perdido la iniciativa. La tercera fase, marcada por la estrategia de la distensión y el diálogo, se podría dar por inaugurada con dos fotografías complementarias, la protagonizada por el presidente de la Generalitat, Pere Aragonès, con el presidente del Gobierno español, Pedro Sánchez, en la Moncloa; y la de este miércoles con Puigdemont y Junqueras en Waterloo, propiciada por los indultos.

Que se inicie una tercera fase del Procés no quiere decir que la represión haya desaparecido, ni mucho menos. Pero el independentismo intentará recuperar la iniciativa perdida con la puesta en marcha de un gran acuerdo en Catalunya que sirva para presionar al Gobierno español y especialmente al PSOE en la negociación para hacer efectivo el derecho a la autodeterminación y la amnistía para todos los represaliados. Un objetivo que ya está en marcha y que quiere intentar una gran movilización que rebase los límites del independentismo incorporando a actores políticos, como En Comú Podem, o sociales, como los grandes sindicatos y otras organizaciones no independentistas. Pero para que esta operación pueda coger grueso hace falta que el independentismo

destine a ella todas sus fuerzas. Y resultan evidentes las diferencias existentes entre ERC y Junts al respecto de la confianza en esta vía del Procés.

En las próximas semanas oiremos hablar mucho en Catalunya de autodeterminación y amnistía y menos de independencia. Y, paralelamente, igual de intensos son los trabajos preparativos de la comisión bilateral Generalitat-Estado. Los impulsa personalmente la consellera de la Presidència, Laura Vilagrà. Es la gran apuesta de la presidencia de Aragonès y de Esquerra. Una acumulación de fuerzas sin precedentes que fuerce al PSOE a negociar entorno a vías que hagan posible el derecho a decidir de los catalanes y las catalanas, junto a medidas que acaben con los efectos judiciales del Procés. Pero, a la vez, conseguir mejoras sustanciales para una sociedad catalana exhausta por la crisis, a partir de inversiones o de los fondos europeos de reconstrucción. Para conseguirlo, sin embargo, tendrá que sortear a los muchos interesados en que la apuesta de ERC no fructifique. Y de estos los hay tanto fuera como dentro del independentismo. Comenzando por Junts, que ven en la actual legislatura un paréntesis para el retorno a la victoria electoral y que no están muy dispuestos a ayudar en aquello que refuerce a los republicanos. El reencuentro de Puigdemont y Junqueras de este miércoles fue diseñado para transmitir cordialidad y aparcir cualquier orden del día político. Pero eso no quiere decir que las diferencias no estuvieran sobre la mesa del comedor de la Casa de la República. Entre sonrisa y sonrisa no han faltado las miradas desconfiadas. La pugna por la hegemonía independentista que está en el fondo del enquistado enfrentamiento entre Junts y ERC continúa y es intensa. Y Puigdemont teme quedar relegado a un segundo plano, aún más ahora que el presidente de Esquerra dispone de libertad de movimientos total para intentar fortalecer el proyecto de los republicanos por toda Catalunya. Y ese recelo no se disipará, ni mucho menos, con una comida en la Casa de la República de Waterloo. Por histórica que sea.

Tras las fases del 1-O y la represión, se inicia la tercera, la de la autodeterminación

El encuentro entre Puigdemont y Junqueras fue diseñado para transmitir cordialidad

Oriol Junqueras y Carles Puigdemont en Waterloo (Bélgica), el pasado 7 de julio.

NATALIA SEGURA-ACN

Maria Teresa Cabré,
durant l'entrevista
a 'El Quinze', a la seu
de l'IEC, a Barcelona.

“El català ha perdut prestigi per guanyar-se la vida” Maria Teresa Cabré

Nova presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans

Després de set anys al capdavant de la Secció Filològica, Cabré entoma el repte de presidir l'IEC amb la voluntat de revitalitzar la històrica entitat i convertir-la en una referència per al conjunt del país

Entrevista **Maria Teresa Cabré**

Marc Font
BARCELONA

Per primera vegada en els seus 114 anys d'història, l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) tindrà una dona al capdavant: la filòloga **Maria Teresa Cabré** (L'Argentera, 1947). Escollida ara fa un mes, al setembre prendrà possessió del càrrec, en què rellevarà Joandomènec Ros. Després de set anys com a presidenta de la Secció Filològica –període en què s'han culminat projectes emblemàtics com la reforma ortogràfica o la nova gramàtica catalana–, Cabré desprèn una voluntat evident de sacsejar una institució perquè recuperi reconeixement social i sigui útil a la societat. Atén *El Quinze* a la Casa de Convalescència, la seu de l'IEC, ubicada al carrer del Carme, en ple Raval de Barcelona. En la conversa aborda també la situació del català.

És la primera dona que presideix l'Institut d'Estudis Catalans, on només el 18% dels membres són dones. Sembla un anacronisme en ple segle XXI. Com s'explica?

Efectivament és un anacronisme, per això hi ha un interès creixent perquè cada vegada que es facin propostes de membres nous hi hagi un percentatge superior de dones. Tot i que ja fa uns quants anys que hi insistim des de les diferents seccions, les candidatures de dones no són tan nombroses com hauríem pogut pensar. Per això des del primer dia crearem una comissió d'igualtat que no es dediqui només a recomanar, sinó que prengui mesures que ens comprometin a tots els membres. A veure si d'aquesta manera aconseguim que s'equilibri el nombre de dones, tot i que costarà molts anys que això passi.

La situació és un reflex del sostre de vidre que trobem als escalafons superiors de les universitats.

Efectivament, però aquí encara és més acusat. Pensa que hi entraven els especialistes que havien arribat al final de la seva carrera i tenien un prestigi molt alt, i com que les dones es quedaven sempre en llocs una mica inferiors, no eren mai al capdamunt de la piràmide perquè les proposessin per entrar-hi. També hi juga un altre factor, que són les xarxes d'amics, de *networking*, que estaven pràcticament monopolitzades per homes.

Quin ha de ser el paper de l'Institut d'Estudis Catalans avui en dia?

Penso que l'Institut d'Estudis Catalans ha d'ocupar aquells llocs que no ocupen altres institucions. És una institució vertebradora de país, perquè al cap i a la fi és la representant de la cultura i la llengua catalanes en el seu entorn i no representa només

una administració, sinó que ultrapassa les fronteres administratives. En el terreny de la llengua és claríssim que ha de fer la fixació de la normativa. Com que hi ha altres territoris que tenen institucions paral·leles que han estat creades políticament, ha d'actuar de manera que sigui: “Soc una institució històrica, tinc membres de tot el territori lingüístic i la meua mirada de treball sempre és la totalitat de la llengua, la diversitat territorial”. Ha de fer que tot allò que surti com a normativa sigui prou consensuat perquè no hi hagi escissions normatives, perquè seria un trist favor a la unitat de la llengua. En el terreny de la ciència, l'Institut ha de buscar aquell espai que no cobreixen centres de recerca i universitats, que realment fan la recerca competitiva. El paper que intenta abordar són recerques que tenen molt a veure amb aquest territori de la llengua i la cultura catalanes, en diem de catalanística en un sentit molt ampli, sigui ecologia, botànica o literatura. Atès que l'IEC agrupa cinc seccions, és a dir, abasta pràcticament totes les temàtiques de la ciència, la tècnica, les humanitats i les ciències socials, ha de construir i exportar una veu autoritzada per a la gran majoria de problemes que afecten el país, siguin ecològics, de canvi climàtic o del que sigui. Ha de comptar amb aquesta acumulació d'expertesa per posar damunt la taula estudis que no són d'autors d'una ideologia concreta, ni persegueixen cap finalitat partidista, sinó que busquen presentar el tema d'una manera contrastada, científica. I també ha de ser independent políticament.

En alguna entrevista li he llegit que vol convertir-lo en una “estructura d'estat”. Això vol dir que ara no ho és?

Quan dic una estructura d'estat vull dir que l'IEC es converteixi en una institució de referència d'aquest terreny cultural i lingüístic. S'han creat moltes institucions paral·leles, i l'Institut no hi ha pogut actuar. No perquè no hagi volgut fer-ho, tot i que pot ser que en la seva evolució a vegades no hagi trobat les formes més adequades per significar-se en cada un dels moments històrics. Però moltes vegades no ha pogut perquè els poders públics no li han donat el rang i la importància d'una estructura de referència. Vull recuperar el fet de ser una estructura de referència no només perquè els altres l'hi reconguin pel seu valor històric, sinó també per la manera com pensem treballar, que sigui útil i eficient per al conjunt del país.

Els 7,2 milions de pressupost que té són suficients per fer tot això?

No, però en la mesura que tens un pressupost has de treballar amb intensitat aprofitant-lo al màxim. En la mesura en què

nosaltres anem funcionant amb aquesta perspectiva, crec que arribaran més recursos.

A on caldria buscar-los? El gruix prové de la Generalitat (4,9 milions), i després hi ha aportacions molt més petites del Govern espanyol, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament i, gairebé ridícules, d'empreses privades.

Hem d'ampliar la inversió de les institucions públiques. Hem de comptar amb totes les diputacions, s'han de potenciar molt més les relacions amb l'Ajuntament [de Barcelona], es pot fer una fundació d'empreses que estiguin interessades a invertir en aquesta institució... Tenim espai per córrer, però s'ha de fer a poc a poc i d'una manera molt mesurada. Si em poso en la pell d'una institució o una empresa privada, per invertir diners en una cosa hi he de creure molt o he de pensar que allò que farà em donarà molt rendiment; doncs es tracta de buscar aquestes vetes. Potser no pots captar diners per a la institució en si, però potser sí per a treballs o serveis determinats que reverteixin en el país.

Segurament un dels grans problemes de l'Institut és que bona part de la societat ni tan sols sap què fa.

Sí, això significa que cal fer una bona política de difusió, de comunicació i d'exterioritzar totes les feines que es fan perquè es conegui més. També tinc el pla d'intentar que la ciència es divulgui al màxim en diferents col·lectius; un dels que m'interessen són els nois i noies de Batxillerat i de secundària. Un company de la secció de Filosofia i Ciències Socials diu que un dels objectius de l'IEC és combatre la ignorància; doncs és això, que amb les activitats que fas la gent pugui ser més culta i conegui més coses. I ho has de fer amb un llenguatge que no és

el de comunicar-se amb un expert, has de buscar formes més atractives.

La demografia catalana ha canviat molt les dues últimes dècades i una de les conseqüències és que cada cop una proporció menor de la població té el català com a llengua habitual. Tenim un problema greu amb el futur del català?

No m'agrada parlar de problemes greus. Jo dic que tenim un obstacle que hem de superar, perquè només quan el reconeixes és quan et poses a actuar. Que hi hagi un percentatge només d'un terç que s'identifica amb el català com a llengua primera és conseqüència de les onades de moviment que hi ha hagut els últims anys. Hi ha una onada molt forta que arriba aquí pensant que ho fa a un Estat que té una sola llengua, no que arriba a un país que té una llengua pròpia, i li costa molt renunciar a la llengua de l'Estat i aprendre'n una de nova. Nosaltres hem de presentar el català com una llengua de prestigi, i això és important. Només compres allò que té prestigi, allò que t'atrau, allò que et permet fer un pas més. Parlem molt de cohesió social, doncs intentem de fer veure que sense alguna cosa que l'asseguri, i una és la llengua, serà molt difícil d'aconseguir. Confio que la nova secretaria de Política Lingüística abordarà els obstacles perquè el català creixi com a llengua d'identificació social. Confio que s'anirà a l'associacionisme de barri, als casals regionals o els que agrupen persones que venen d'altres països, que es comenci a actuar en cercles que no tenen el català com a llengua d'identificació. Em sembla que podem aconseguir coses.

Ha perdut prestigi el català?

Per guanyar-te la vida, sí. Ho vaig aprendre del director general de Política Lingüística del Quebec dels anys 90, que deia que per-

“L'Institut d'Estudis Catalans ha d'ocupar els llocs que no ocupen altres institucions”

“Si vols que una llengua remunti, has de tenir una actitud sempre vigilant, d'alerta”

“L'IEC ha de construir una veu autoritzada per a la gran majoria de problemes del país”

Entrevista **Maria Teresa Cabré**

què una llengua es consolidi en un territori t'hi has de poder guanyar la vida. I en aquell moment, el català era un factor d'ascensor social. En la mesura que, d'una banda, hi ha hagut un discurs populista i desintegrador [sobre la llengua], d'altra banda hi ha un canvi en la situació demogràfica i una majoria de persones que s'identifiquen amb la llengua de l'Estat, i algú gosa dir que no és necessari el català per treballar o ocupar un càrrec de certa importància... És com una cadena, com un joc de cartes que es van tombant i arriba un moment en què estan totes aplanades damunt la taula. Hi ha d'haver un aturador i recuperar-les perquè tornin a estar dretes.

Fa uns mesos, Carme Junyent va publicar *El futur del català depèn de tu*, on feia una crida als catalanoparlants a tenir una actitud més activista respecte a la llengua, per evitar comportaments com passar al castellà quan no és imprescindible. Ens cal aquesta actitud?

Sí, si vols que una llengua remunti has de tenir una actitud sempre vigilant, d'alerta. Però també es necessiten moltes eines de tipus psicosocial, perquè la tendència ha estat pensar que el més important era que ens entenguessin. I sí que ho és, però si entendre'ns només passa per la renúncia a una llengua cal que ens ho plantejem d'una altra manera. En la meua estada al Quebec vaig veure que a totes les empreses grans hi havia un servei lingüístic, amb un pla estratègic de canvi per promoure-hi el

francès. Això ens ho hem de tornar a plantejar. Al començament de la normalització tots vam fer un esforç per estar vigilants, i ara hi hem de tornar.

Cal una mirada estratègica a llarg termini sobre el català que no tenim?

No només a llarg, també a termini mitjà. Es va fent només tàcticament, tot i que cal, perquè a la gent la vas convençant a mesura que amb les teves actuacions més properes vas avançant, però hi ha d'haver objectius a mitjà termini i mirar si tenim recursos i capacitat per poder-hi arribar. Si no ho fem, difícilment farem accions que ens facin avançar cap a passos més grans.

La pèrdua de referencialitat del català és molt acusada en l'àmbit audiovisual, sobretot entre la canalla i els adolescents. És un àmbit estratègic?

Això és el capitalisme, el que té el capital té més recursos per imposar-se a tot arreu, i les grans plataformes s'han imposat. Hem de treballar per incidir i que els diners públics vagin en aquest terreny. Llegia l'altre dia que a TikTok hi ha cada cop més presència del català. Doncs hauríem d'analitzar perquè hi ha hagut un reviscolament del català. L'altre dia el nou conseller d'Educació deia que vol donar molta importància a la franja de 0 a 3 anys, perquè és on es posen les primeres llavors perquè arrela. Hem de fer coses que no s'han fet, hem de mirar-nos les coses des d'un punt de vista diferent, perquè si ens les mirem sempre des del ma-

“Ha de ser una estructura de referència que sigui útil i eficient per al conjunt del país”

“Tot allò que faciliti l'aprenentatge i la incorporació al domini de la llengua és bo”

Sobre el femení genèric: “No soc partidària mai de forçar la llengua”

teix punt de vista, no progressem qualitativament, només quantitativament.

La setmana passada va concloure la moratòria de la reforma ortogràfica de fa quatre anys que reduïa a només 15 paraules els accents diacrítics. Quin balanç fa de l'adaptació al canvi?

En faig un balanç positiu. L'ortografia lògicament és una matèria opinable, perquè té un marge amplíssim d'arbitrarietat, de presa de decisions, no és com la llengua que evoluciona. L'ortografia ha de permetre l'aprenentatge de la llengua a aquells que entren en el món escolar. Hi ha gent que diu que hi són contraris [a la reforma] perquè es tracta de desaprendre, però no ens posem a nosaltres al centre de l'univers, pensem en el futur de la llengua. Pensa que Fabra no volia diacrítics i no volia accents, volia una llengua com l'anglès o com l'italià. I finalment es van aprovar perquè saps que la normativa és una qüestió de negociacions en un moment determinat. Tot allò que faciliti l'aprenentatge i la incorporació al domini de la llengua penso que és bo.

Una altra qüestió ben viva és l'ús del femení genèric per buscar més inclusivitat. Què en pensa?

No soc partidària mai de forçar la llengua, soc partidària d'aquelles situacions que siguin tan poc lesives com sigui possible sense forçar-la. Respecto que hi hagi persones que siguin militants d'aquest nou gènere o de la no concordança, jo no en soc. Sé el que penso i el que tracto sobretot és de dir-me a mi mateixa si ho penso com a inclusiu o no, i en cadascuna de les expressions, si veig que expressar-me d'una manera determinada pot induir a una mala interpretació excloent, doncs aleshores desdoblo, però no poso *i*, *e*, ni *@*. Si no,

faig servir la llengua com em surt espontàniament. Les persones que estan darrere de tot això el que volen és una mesura prou espectacular per conscienciar la gent. Respecto la militància, però l'Institut no es pronunciarà com a institució. El que ha de fer és procurar que les definicions del diccionari no siguin excloents, però canviar la morfologia de la gramàtica no ho pot fer. Ara bé, si en un moment determinat l'ús d'aquesta morfologia empesa per aquesta militància s'estén de tal manera que provoca un canvi social, aleshores s'ha d'estudiar si aquest canvi social s'ha de reflectir a la gramàtica.

Aquests darrers anys han millorat molt les relacions amb les institucions de les Illes i amb l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Sobretot hi ha un acord formal pel qual les tres institucions treballaran per una normativa unitària, i això ho hem aconseguit a través de quatre, cinc o sis anys de diàleg constant. Sense els canvis polítics que hi ha hagut [allà] hauria estat impossible. Això suposa que hem hagut d'actuar amb molta empatia i rebaixant malfiances, amb una actitud que mostri que no et vols imposar als altres. Si tots acceptem que la llengua és una, intentem que les normes també siguin una, però intentem reflectir allò a què cada un dels territoris no vol renunciar.

Formalment iniciarà el seu mandat al setembre. Quan l'acabi, què li agradaria haver aconseguit?

M'agradaria deixar un Institut internament ordenat, això vol dir amb uns modes de funcionament molt ben establerts, sobretot amb maneres de funcionar molt sistemàtiques, molt mesurables i que se'n pugui veure el rendiment. Exteriorment m'agradaria deixar un IEC més reconegut, haver fet aquest camí per deixar-lo com una institució de referència i obert a la societat. I també deixar un Institut en què la funció acadèmica de la llengua estigui separada de la funció institut d'estudis, perquè no es tornin a suscitar suspicàcies entre seccions, que totes estiguin en igualtat.

“Sense canvis polítics [al País Valencià i a les Illes] hauria estat impossible treballar conjuntament”

“M'agradaria deixar un Institut d'Estudis Catalans més reconegut i obert a la societat”

MONTSE GIRALT

Maria Teresa Cabré, al pati de la Casa de Convalescència.

Les claus de la setmana

La xifra

10

milions d'euros

El Govern de la Generalitat ha aprovat la creació d'un **fons de risc** que permetrà activar un aval bancari per sufragar les sancions del Tribunal de Comptes a alts càrrecs independentistes.

WIKIPEDIA

Última hora

França recomana no viatjar a Catalunya

Redacció · Barcelona

El govern francès recomana no viatjar a Catalunya per l'explosió de casos de covid per la variant delta. El secretari d'Estat d'Afers Europeus, Clément Beaune, ha ampliat la recomanació a l'Estat espanyol i a Portugal, però ha afegit que estan preocupats "en particular" per la situació a Catalunya, "on els francesos es reuneixen per anar de festa i per fer vacances".

El tuit

Grup de Periodistes Ramon Barnils

@GrupBarnils · 6 de juliol

Condemnem l'amenaça mal dissimulada de la formació d'extrema dreta Vox al president del Grup RBA per l'actitud crítica de la revista satírica @eljueves. Companys, estem amb vosaltres contra el ressorgiment dels vells mètodes del feixisme.

71

118

Raúl Solís @RaulSolisEU · 5 de juliol

Cuando Rafaela Carrá salía por la tele en el salón de mi casa entraba la alegría y mi padre presumía de que, además de guapa y de bailar bien, era del Partido Comunista Italiano, que era una de las nuestras. Hasta siempre, buena mujer.

149

637

La imatge

FOTÒGRAFA: GEMMA ALEMAN (ACN)

Tornen els gran macroconcerts d'abans de la pandèmia

L'aixecament de la prohibició de permetre grans concentracions de persones va permetre recuperar el cap de setmana passat els grans festivals d'abans de la pandèmia, com el Vida o el Canet Rock -a la imatge-. S'han imposat els tests d'antígens per a l'accés, cosa que ha provocat llargues cues.

Els titulars

ELIMINACIÓ DE LES RESTRICCIONS PER LA PANDÈMIA

"L'ocupació registra una recuperació rècord el juny gràcies a la reobertura de l'activitat"

Divendres, 2 de juliol

NOVA ONADA DEL CORONAVIRUS

"Els contagis per la covid es disparen a Catalunya amb 5.379 casos nous"

Dissabte, 3 de juliol

INFORME SOCIOECONÒMIC DE L'AJUNTAMENT

"La Barcelona més rica multiplica per cinc la renda de la part més pobre de la ciutat"

Diumenge, 4 de juliol

PROTESTES MULTITUDINÀRIES CONTRA L'HOMOFÒBIA

"Centenars de persones es manifesten a Barcelona per condemnar l'assassinat del noi gai de la Corunya"

Dilluns, 5 de juliol

MARXA ENRERE DE LA DESESCALADA

"El Govern tanca l'oci nocturn interior 15 dies pel fort augment dels contagis"

Dimarts, 6 de juliol

REPRESSIÓ CONTRA L'INDEPENDENTISME

"Puigdemont i Junqueras es retroben a Waterloo després de més de tres anys de presó i exili"

Dimecres, 7 de juliol

ACN

EL QUINZE
de Público

DIRECCIÓ Ferran Espada COORDINACIÓ Marc Font DIRECCIÓ GENERAL José María Crespo DIRECCIÓ EDITORIAL Marià de Delàs GESTIÓ Pablo de Zárraga
PRODUCCIÓ Pauta Media S.L. EDICIÓ Carla de Puig i Néstor Bogajo REDACCIÓ Jordi Bes, Queralt Castillo, Roger Castillo, Cugat Comas, Natàlia Costa, Alba Fernández,
Àngel Ferrero, Montse L. Cucarella, Paula Ericsson, Núria Martorell, Joan Ortiz, Lidia Penelo, Emma Pons, Leire Regadas, Yolanda Rico, David Rodríguez,
Àlex Romaguera, Maria Rubio, Jordi Sans, Sandra Vicente, Judith Vives i Víctor Yustres FOTOGRAFIA Montse Giralt
CORRECCIÓ Carme Casals DIRECCIÓ D'ART I MAQUETACIÓ Manuel Cuyàs i Clara Miralles IMPRIMEIX Impresa Norte DIPÒSIT LEGAL M-6647-2019
CONTACTE elquinzepublico@pauta.media | redaccio@diaripublic.cat VISITA EL WEB https://especiales.publico.es/pages/el-quinze | www.diaripublic.cat

Profesionales de Sant Pau piden practicar abortos y acabar con el veto de la Iglesia

El hospital público de Barcelona dejó de practicar abortos instrumentales médicos por presión eclesiástica y de grupos antiabortistas en 2012. Según ha podido saber 'El Quinze', hay profesionales del centro a quienes nunca se les preguntó si eran objetoras de conciencia

Participantes en una charla sobre el acceso al aborto, organizada en marzo de 2021 por el colectivo feminista Acció Lila.

Paula Ericsson i Navarro
BARCELONA

En Catalunya, la objeción de conciencia de los profesionales de la medicina es uno de los principales obstáculos para acceder al aborto en hospitales públicos, argumenta la Generalitat. Según datos facilitados por el Departament de Salut a partir de una petición del derecho al acceso de la información pública hecha por este medio, la mitad de los ginecólogos del sistema público (305 de 613) son objetores de conciencia, si bien la cifra no corresponde a la totalidad de los profesionales, sino que la muestra se limita al 80% de los centros del Siscat –el sistema sanitario público de Catalunya, que incluye también a los concertados–. Es decir, que estos centros públicos no dan este servicio y derivan el 97,8% de abortos instrumentales o quirúrgicos a clínicas privadas. Esto dificulta el derecho al aborto de las mujeres, ya que, según el Observatori de Drets Sexuals i Reproductius, 482 mujeres tuvieron que desplazarse fuera de sus comarcas en 2018 para interrumpir su embarazo.

Los profesionales se pueden acoger a la objeción de conciencia respecto al aborto de forma individual, pero la ley de 2010 indica que la administración pública debe garantizar el servicio. Se trata de un derecho individual, por lo que una institución como la Iglesia no podría prohibir practicar abortos a un centro que ofrece servicio público. Según ha podido saber *El Quinze*, en el Hospital de Sant Pau, donde no se hacen interrupciones médicas desde 2012 por presión de la Iglesia, hay profesionales que reclaman poder hacerlo de nuevo.

En el Hospital de Sant Pau de Barcelona se practicaron abortos instrumentales médicos de las 12 hasta las 22 semanas de gestación de 1985 hasta 2012. El Hospital de Sant Pau está gestionado por tres fundaciones: la Fundació Privada Sant Pau, propietaria de los edificios, que está formada por dos miembros de la Generalitat, dos del Ayuntamiento de Barcelona y dos del capítulo catedralicio de la Catedral de Barcelona; la Fundació d'Investigació y la Fundació de Gestió Sanitària, que se encarga de dar la atención médica y que está formada por tres miembros de la Generalitat, uno del Ayuntamiento de Barcelona y otro del capítulo de la Catedral. La tercera fundación recibe un 94% de ingresos del Departament de Salut. Pese a ello, en 2012, debido a la presión eclesiástica, aumentada por grupos antiabortistas, el hospital público dejó de practicar interrupciones instrumentales hasta día de hoy. Así lo re-

El Hospital de Sant Pau practicó abortos médicos desde 1985 hasta 2012

La ginecóloga del hospital Anna Olivella opina que no hacerlo es una "mala praxis"

El presidente del patronato se replantea practicar abortos de nuevo

cuerda a *El Quinze* la matrona del hospital Maria Llàvoré, quien trabaja desde 2005 en este centro hospitalario. Desde ese año y hasta 2012 ella había acompañado interrupciones médicas. "Las matronas intentábamos dar un acompañamiento muy emocional, porque tienen un doble duelo: la pérdida del hijo que querían sano y la carga de culpa que tienen", explica. Pero en 2012 dejaron de llegar mujeres que tenían que interrumpir su embarazo. "Nadie comunicó de forma oficial al colectivo de enfermería que ya no se practicarían abortos en el hospital", denuncia.

Tampoco se le notificó a Anna Olivella, ginecóloga y obstetra del Hospital de Sant Pau. "Tenía totalmente asimilado que formaba parte de mi trabajo y de mi formación". Olivella llegó en febrero de 2010 y se dedicaba a hacer las ecografías para la detección de malformaciones, y fue al poco tiempo de su llegada que dejaron de practicarse interrupciones, lo que para ella es una "mala praxis". "Tú les estás diagnosticando que su hijo tiene una malformación

Entrada del Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, en agosto de 2019.

fetal, que tienen la opción de sacarlo adelante o interrumpir, y las dos opciones son válidas y lícitas, pero a unas las podemos acompañar y a otras no”, lamenta.

Así pues, ni Olivella ni Llaboré son objetoras y ambas practicarían interrupciones. Además, a ellas nadie les has preguntado si son objetoras o no, ni el centro hospitalario ni tampoco Salut. Desde 2012, el CAP Guinardó—donde atienden médicos especialistas de Sant Pau—es donde se reciben las peticiones de interrupción del embarazo, y mientras sí que facilita el aborto farmacológico hasta las nueve semanas, los abortos instrumentales médicos los deriva al Hospital Clínic, y los voluntarios, a las clínicas privadas, como todos los hospitales públicos. Salut no ha querido responder a la petición de entrevista de este medio, pero el conseller Josep Maria Argimon aseguró en comisión parlamentaria que era necesario garantizar la interrupción del embarazo “con equidad territorial”.

Manel Balcells es el presidente de la Fundació de Gestió Sanitaria de Sant Pau

desde hace cuatro meses. Con prudencia, asegura a *El Quinze* que Sant Pau, “como hospital público, no puede hacer otra cosa que cumplir la ley y estar a la altura de lo que pide la sociedad”. “Una sociedad más feminista hace que nos tengamos que plantear cosas, como que los protocolos que se hicieron hace años no sirven. Es el planteamiento formal y oficial que tenemos. Más claro no puedo ser”, declara, aunque no concreta cuáles serán los pasos a seguir que hará Salut para que las mujeres puedan abortar quirúrgicamente en el hospital barcelonés. Por otro lado, destaca que los profesionales sean un impedimento, si bien tanto Balcells como la jefa de obstetricia y ginecología de Sant Pau, Elisa Llorba, coinciden en que hace falta más formación, así como equipamiento y adaptación de los espacios para hacer, como mínimo, las interrupciones médicas. “La capacidad la tenemos, pero por un tema de eficiencia y por el veto que hubo en su momento el circuito se montó de esta manera”, detalla.

Las consecuencias de la desigualdad territorial

Colectivos feministas de Manresa denuncian que no se practiquen interrupciones del embarazo en el Hospital de Sant Joan de Déu

P. E. N.
BARCELONA

La desigualdad territorial del acceso al aborto afecta a muchos territorios de Catalunya, y uno de ellos es la Catalunya Central. En el Hospital de Sant Joan de Déu de Manresa, centro de referencia en parte de este territorio, no se practican interrupciones del embarazo. Es un hospital concertado y gestionado por la Fundación Althaia, cuyo patronato está formado por el Ayuntamiento de Manresa, Mutuacat y la Orden Hospitalaria de Sant Joan de Déu, y recibe un 70% en la contratación de servicios del hospital del Servei Català de la Salut. Ahora bien, la Carta de Identidad de la Orden Hospitalaria de Sant Joan de Déu señala lo siguiente: “La inviolabilidad de la vida humana excluye que en las obras de la Orden Hospitalaria se pueda practicar no solo el aborto voluntario, sino otras intervenciones que supriman la vida”. El presidente del patronato de Althaia y alcalde de Manresa, Marc Aloy, niega que la orden religiosa sea el motivo de que no se practiquen abortos en el centro, y recuerda que quien tiene que garantizar el servicio es el Departament de Salut. Fuentes de Althaia defienden que los abortos por causas médicas se derivan al Hospital Vall d’Hebron “para que se haga el posterior análisis y estudio del caso”.

Ese fue el caso de Laia—nombre ficticio—. Laia reside en Manresa y llevaba meses intentando tener un hijo, y cuando estaba de 13 semanas gestando “un embarazo muy deseado” le

hicieron la ecografía en el CAP Bages, donde le dijeron que el feto no sobreviviría. La profesional, que le hizo sentir “muy acompañada”, le recomendó que interrumpiera el embarazo y le explicó que en el hospital “no se practicaban abortos por motivos religiosos”. Fuentes de Althaia insisten en que se deriva a Vall d’Hebron por capacidad médica. “Quería tener a mi bebé por encima de todo, y pensaba que si aquí, en mi casa, me estaban diciendo que lo interrumpiera..., ¿por qué no me podía quedar aquí a hacer lo que me decían?”, relata. Después de esta visita, la atendió un ginecólogo de Sant Joan de Déu, quien le dijo que si su feto estaba muerto podía practicarle la interrupción en el hospital, pero la ecografía mostró que aún latía el corazón. Finalmente la derivaron a Vall d’Hebron. “Tuve que esperar diez días embarazada sabiendo que mi bebé moriría”.

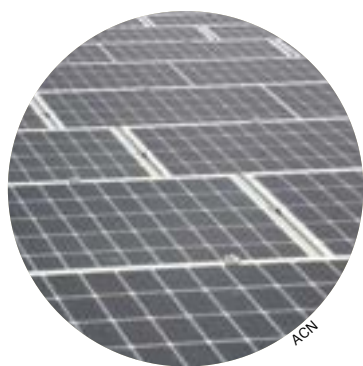
Hace meses el colectivo feminista Acció Lila, y más recientemente la formación política Fem Manresa, están reclamando el acceso al aborto en el Hospital Sant Joan de Déu. No fue hasta diciembre de 2020 que el patronato de Althaia empezó un “proceso de reflexión” para garantizar el derecho al aborto en el centro. Con todo, tanto las asociaciones como la formación denuncian la falta de acción y transparencia por parte del patronato. Marc Aloy asegura que ya han pedido una reunión con el conseller Argimon “tan pronto como sea posible para encontrar soluciones”.

Hospital Sant Joan de Déu (Manresa).

Los valles castigados por los pantanos se plantan ante las placas

La Fueva se moviliza contra un aluvión de instalaciones fotovoltaicas que amenaza su economía y su demografía, mientras Aínsa veta la reexplotación con instalaciones eléctricas flotantes de un embalse por cuyas afecciones nunca fue compensado

Los tres parques fotovoltaicos de La Fueva ocuparían 418 hectáreas de suelo agrícola en un valle en el que apenas hay 1.500 cultivables, todas de secano.

Eduardo Bayona
ZARAGOZA

Tenemos bastante claro que hay que potenciar las renovables, pero no tenemos por qué perder siempre los mismos", explica Carlos Espluga, emprendedor rural y concejal de La Fueva, un municipio de apenas 600 habitantes situado a los pies del Pirineo, en el noreste de Huesca, que se ha rebelado contra el nuevo tramo eléctrico que se cierne sobre su economía rural y su precaria demografía: tres proyectos de parques fotovoltaicos amenazan con forzar otro éxodo en un valle en el que nueve de sus 31 núcleos ya están deshabitados por, principalmente, el daño que provocó en la zona la construcción del pantano de Mediano a finales de los años cincuenta para generar hidroelectricidad y regar el desierto de Los Monegros.

Junto a La Fueva, el Ayuntamiento de Aínsa, la capital del Sobrarbe, ha optado por aplicar una moratoria de un año a los proyectos de renovables, una medida que también han tomado otras capitales pirenaicas como Jaca y Sabiñánigo, para paralizar los proyectos con los que dos empresas, Acciona y Magtel, pretenden instalar, respectivamente, doce y veinte hectáreas de placas solares flotantes sobre las aguas de ese mismo embalse.

"Como municipio ya sufrimos el castigo del pantano, y sin ningún tipo de restitución territorial. Ni siquiera tenemos la luz

Un grupo de placas solares instaladas en el tejado de una nave.

Aínsa y La Fueva viven casos extremos de explotación industrial del territorio

La construcción de Mediano y El Grado acabaron con una quincena de pueblos

más barata", señala Enrique Pueyo, alcalde de Aínsa, que se pregunta: "¿Para qué nos sirve un pantano si no tenemos ninguna compensación?", al tiempo que destaca el halo profanatorio que proyectos de esas características tienen en ese territorio: "¿Vamos a poner las placas prácticamente so-

bre un pueblo inundado?". Se trata de Mediano, la torre de cuya antigua iglesia emerge cada verano, desde hace ya más de medio siglo, como el testigo de cargo que mantiene viva la memoria del sufrimiento que el expolio hidroeléctrico del franquismo causó en los valles del Pirineo: su construcción y la de El Grado, en el cauce del Cinca, acabaron directamente con quince pueblos, de los que tuvieron que emigrar 1.200 personas.

"Pintar de verde los corredores"

Aínsa y La Fueva viven casos extremos de la explotación industrial del territorio en eso que se ha dado en llamar *la España vaciada*: tras los pantanos, las renovables; y, entre ambos, la amenaza de aquella autopista eléctrica que, como los otros proyectos, siempre tuvo como objetivo mantener los flujos de la energía del interior despoblado a la boyante periferia.

para llegar a Barcelona y con tendidos que “atravesan zonas del Pallars catalán en las que se proyectan parques que suman 700 hectáreas”, anota Sampériz, que recuerda que no deja de tratarse, en ambos casos, de “los trazados de los ramales transversales de la *autopista eléctrica*” que iba a traer de Francia la electricidad que demandan las zonas industriales de Catalunya y Euskadi.

“Preguntas que no respondieron”

El proyecto de La Fueva lo promueve Syder, una compañía eléctrica con sede en Zaragoza fundada en 2010, que ha llegado a facturar más de veinte millones al año, y que está dirigida por Alberto París, un empresario que llegó a estar imputado por tráfico de influencias en el caso La Muela, aunque fue exonerado al comienzo del juicio.

Los recelos ante el proyecto de los tres parques fotovoltaicos, que ocuparían 418 hectáreas de suelo agrícola en un valle en el que apenas hay 1.500 cultivables, todas de secano, comenzaron el pasado verano, cuando sus promotores organizaron una asamblea para exponerlo. “Ya entonces se generó bastante tensión, porque los vecinos hicieron preguntas sencillas que no supieron responder”, explica Espluga.

Esta primavera, en mayo, varios vecinos de distintos puntos del Valle de La Fueva habían firmado contratos de arrendamiento de sus tierras para 30 años, ante lo que el Ayuntamiento, inicialmente favorable a la instalación de renovables pero no con esas dimensiones, optó por pulsar la opinión de los vecinos. “Mayoritariamente no se querían las placas –señala el edil–, pero no por las placas, sino porque con el pantano ya pagamos un precio muy alto y eso iba a hacer que más gente se vaya. Es otro pantano, pero de chapa y cristal; azul, pero no de agua”. En esa tesitura, y tras ver que, además, un pueblo vecino como Palo

quedaba completamente rodeado de placas, el consistorio decidió retomar la tramitación del Plan General de Ordenación Urbana (PGOU) que tenía aparcado desde 2011, lo que conlleva la paralización de cualquier licencia urbanística en un plazo de dos años. “Resulta más efectivo que una moratoria, porque es algo que marca la Ley Urbanística de Aragón”, anota el concejal.

Syder, que según algunas fuentes actuaría como promotor para tratar de colocar el proyecto tras obtener los permisos a una empresa consolidada o un fondo de inversión para que lo construya y explote, una práctica habitual en todo el país desde que comenzó a inflarse la burbuja de las renovables, ha pedido un “informe de compatibilidad urbanística”, un trámite más que previo a cualquier acción constructiva.

“Estamos en otro régimen, pero lo que ocurre ahora se parece a lo que pasó con el pantano: vienen empresas grandes que negocian a niveles de los que ni te enteras, y eso provoca una situación de indefensión en el Ayuntamiento y en el pueblo”, explica Espluga, que recuerda: “Muchos hemos venido a vivir aquí desde Zaragoza y Barcelona. Si con una situación demográfica a la baja ponen trabas con proyectos como los de las placas, van a echar a la gente”.

“El turismo depende del paisaje”

Los planes para instalar placas flotantes en el pantano, algo que Acciona ya ha hecho con 3.000 paneles en el embalse extremo de Sierra Brava, llegaron la pasada primavera desde esa empresa, que explota la central de Mediano tras habérsela comprado a Endesa hace una década, y Magtel. “La clave consiste en contar con líneas de evacuación para verter la electricidad a la red y Acciona las tiene en las centrales de Mediano y El Grado”, explica Pueyo, que insiste en que “el territorio no puede so-

Pedro Arbó: “Cuando hablamos de la electricidad, hablamos de negocios necrófagos”

Ecologistas en Acción cuestiona que los polígonos industriales no estén llenos de placas

portar más peajes”. El Sobrarbe lleva décadas orientando su economía hacia actividades como el turismo de paisaje, con iniciativas como las rutas de BTT, la ganadería extensiva y los productos alimentarios *slow food*. “Sin turismo la comarca estaría deshecha, y nuestro turismo depende de la naturaleza y el paisaje. Y ese tipo de proyectos deterioran el territorio”.

La moratoria para la instalación de complejos energéticos fue solicitada por entidades como CCOO, que tiene en Morillo de Tou uno de sus principales centros vacacionales, o la Fundación para la Conservación del Quebrantahuesos, entre otras. “Cuando hablamos de la electricidad hablamos de negocios necrófagos. Primero te matan, como ocurrió con los pantanos, y después devoran los restos” con las renovables, explica Pedro Arbó, gerente de Morillo.

Sampériz, por su parte, plantea una inquietante cuestión para los territorios despoblados del interior en relación con el despliegue de las renovables. “Si viera que los polígonos industriales están llenos de placas solares, pensaría que hace falta más terreno para desarrollar estas energías y descarbonizar la economía. Pero es que no hay placas”.

“Lo bueno de la energía renovable es que se puede consumir donde se produce, pero su despliegue lo están aprovechando para pintar de verde los corredores energéticos de siempre”, apunta Jesús Sampériz, miembro de Ecologistas en Acción y representante de las organizaciones conservacionistas en el Consejo de Ordenación del Territorio de Aragón (COTA), que califica de “sinrazón que supera ampliamente las necesidades de consumo” locales el desmesurado volumen de proyectos verdes que se plantean en la comunidad, cuya potencia en trámite triplica a la instalada (18.600 megavatios por 5.800).

Los proyectos de La Fueva y Aínsa son también paradigmáticos de ese plan para replicar en verde los flujos energéticos de siempre. “Se están repotenciando las líneas de Foradada de Toscar [limítrofe con La Fueva] a La Poba de Segur y de Graus a Isona”, en ambos casos de Huesca a Lleida

Tractores de La Fueva lanzan un mensaje contra las placas solares que amenazan el territorio.

Junior-Report.media és el diari dels joves lectors per entendre el món. Amb nous llenguatges i nous canals, expliquem els grans temes d'actualitat per despertar el seu interès davant la realitat que els envolta.

Britney Spears

vol decidir sobre la seva vida

Coordina: Alba Fernández Candial

Britney Spears va ser una de les cantants de pop més populars de la dècada del 1990 i el 2000. Va publicar el seu primer àlbum amb 17 anys i de seguida va ocupar el primer lloc de les llistes musicals arreu del món. Ha venut més de 100 milions de discos i ha fet centenars de concerts.

Malgrat tot aquest èxit, Spears no pot decidir sobre la seva carrera musical: quants concerts ha de fer, com han de ser els seus espectacles, quan ha de llançar un nou disc... Tampoc té dret a parar de treballar i a agafar-se un descans, si ho vol. Qui decideix sobre això és el seu pare, el seu tutor legal des del 2008, quan ella va haver d'entrar en un centre psiquiàtric.

TUTELA LEGAL

La tutela és un mecanisme legal que té com a objectiu protegir una persona menor d'edat o incapacitada perquè així ho dictamina un metge o un jutge. Així, l'adult que és nomenat tutor/a legal té ple poder per decidir en nom d'aquesta persona i administrar el seu patrimoni.

Després de 13 anys sota tutela, Spears ha explicat davant d'un jurat com se sent en aquesta situació, que ha descrit com "un abús". La tutela legal també afecta la seva vida personal: no pot triar si vol casar-se o tenir més fills, per exemple, perquè això pot interferir en la seva carrera professional i li pot fer deixar de produir beneficis. De fet, la van convèncer per col·locar-se un DIU (dispositiu intrauterí) per evitar quedar-se embarassada, però no la deixen anar al metge per treure-se'l.

La seva declaració ha provocat una forta polèmica sobre la pressió a la qual estan sotmesos els joves artistes i com funciona el negoci de la música, a vegades més centrat en els diners que en l'art. També qüestiona la figura de la seva família i del seu equip, que durant anys han estat traient profit de la seva carrera sense pensar en ella.

HAYK SHALUNTS

REFERENT MUSICAL

L'estrella de Britney al paviment del Passeig de la Fama que hi ha a Hollywood, als Estats Units.

DFREE

La Noticia del Día de JUNIOR REPORT

Cada dia, una notícia d'actualitat
amb activitats i diapositives
per treballar a l'aula.
SUBSCRIU-T'HI!

EL MOVIMENT #FREEBRITNEY

Entre el 2013 i el 2017, Britney Spears va estar fent un concert diari durant quatre anys a Las Vegas. En acabar va voler prendre's un descans, però el seu equip de representants va insistir perquè fes més concerts. El 2019 va ingressar en una institució mental, però hi havia rumors que hi havia estat obligada. Aquest va ser l'origen del moviment #FreeBritney [Llibertat per

a la Britney]. Els fans es preguntaven si la cantant era realment lliure per prendre decisions i van començar a qüestionar el paper de James Spears com a tutor legal. Al principi se'ls va acusar d'estar inventant conspiracions, però cada vegada més persones es preocupaven per l'estat de Britney Spears, incloent-hi actrius i cantants famoses com Cher o Karol G.

#FREEBRITNEY
Concentració
a Los Angeles
durant
l'audiència del
23 de juny, amb
pancartes a
favor dels drets
de la cantant.

LUIGI MORRIS

D'IMATGE SEXISTA A REIVINDICACIÓ FEMINISTA

Des de l'inici de la seva carrera musical, Britney Spears va ser molt criticada per mostrar una imatge sexualitzada als seus videoclips i sobre l'escenari. Les lletres de les seves cançons també mostren una imatge de la dona submissa i poc empoderada, incompleta sense la figura d'un home al seu costat. Molts dels seus discos tenen lletres sexualment explícites malgrat que els va publicar sent menor d'edat.

Al llarg de la seva carrera, els mitjans de comunicació dels Estats Units també van contribuir a crear un relat

misogin sobre Britney Spears. Se li exigia que fos sempre sexi, però al mateix temps havia de mantenir una imatge de noia tradicional que volia arribar verge al matrimoni. La premsa i els paparazzis es van aprofitar de la pressió per mostrar-la en situacions vulnerables.

Després de saber-se la seva versió dels fets, la història de Britney Spears s'ha convertit en una reivindicació feminista sobre el dret de les dones a decidir sobre la seva vida i el seu propi cos.

TRAJECTÒRIA PERSONAL I PROFESSIONAL

1981

Britney Spears neix el 2 de desembre a McComb, Mississipí (Estats Units).

1992

Als 11 anys comença a treballar al programa infantil *The Mickey Mouse Club*, amb altres nens que més endavant es faran famosos, com Christina Aguilera, Justin Timberlake o Ryan Gosling.

1997

Llança la seva primera cançó: *Baby One More Time*, que es converteix en un superèxit.

1999

Llança el seu primer àlbum, del qual ven 10 milions d'exemplars arreu del món.

2004

Es casa amb el ballarí Kevin Federline, amb qui té dos fills.

2007

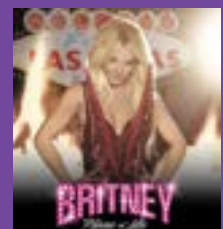
Se separa del seu marit, que l'acusa de ser una mala mare i de tenir problemes mentals.

2008

Entra en un centre psiquiàtric i perd la custòdia dels seus fills. El pare de Britney demana la seva tutela legal i passa a controlar la vida i el patrimoni de la cantant.

2013-2017

Signa un contracte per fer un espectacle diari a Las Vegas durant quatre anys.

2021

Britney Spears explica davant d'un jutge la seva experiència i demana que s'acabi la seva tutela, que considera un abús.

Solo el 21% de las fincas está en manos de payeses profesionales

Tras la aprobación de la reforma de la PAC, productores y expertos lamentan que las exigencias ambientales impacten en la renta del agricultor y en una bajada de la producción

David Rodríguez
BARCELONA

La reforma de la Política Agrícola Común (PAC), aprobada por los países de la Unión Europea (UE) el pasado 28 de junio, plantea un cambio de enfoque respecto al modelo de agricultura, centrándose en los retos ambientales y climáticos, la sostenibilidad y la incorporación de los jóvenes entre 2023 y 2027. La partida, la más importante a nivel comunitario antes de la llegada de los fondos Next Generation, es uno de los ejemplos más ilustrativos de cómo afectan las decisiones que se toman en Bruselas o Estrasburgo al día a día de los payeses catalanes. Pese a que el ministro de Agricultura, Luis Planas, calificara la reforma como “más equilibrada, justa y sostenible”, ya han aparecido las primeras voces de alarma, especialmente de los productores, que advierten del peligro que supone la nueva PAC sobre la agricultura familiar y profesional.

Aunque la reforma plantea que un 60% de las ayudas directas se destinen a la renta del payés, el punto de partida ya es incierto. Según los datos del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, tan solo un 21% de las 47.940 explotaciones agrarias contabilizadas en Catalunya pertenecen a payeses profesionales. Esas 10.552 fincas forman parte de lo que se conoce como Explotaciones Agrarias Prioritarias (EAP), en las que se posibilita al menos una Unidad de Trabajo

Un grupo de payeses se manifiestan con sus tractores en Lleida, en 2019.

El coordinador nacional de Unió de Pagesos, Joan Caball, en una imagen de archivo.

Contra los 'agricultores de sofá'

La organización Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya (JARC) reivindica que ningún sector productor quede excluido de las ayudas directas de la Política Agraria Común (PAC). Según señala en un comunicado, los profesionales de la fruta dulce, la viña, la huerta o la planta ornamental no pueden optar a este tipo de apoyo económico. JARC considera que eso sería posible si quedaran fuera del reparto los agricultores de sofá, aquellos que no se dedican a la agricultura como actividad principal.

Agrario (UTA), y el rendimiento obtenido debe suponer entre un 35% y un 120% respecto a la renta de referencia de la finca.

Paralelamente a la menor profesionalización del campo catalán, que cada vez más se halla en el punto de mira de grandes empresas y fondos de inversión, entre 2015 y 2020, la cifra de explotaciones agrarias en Catalunya ha descendido un 13%, mientras que la superficie ha crecido en 2.324 hectáreas, alcanzando las 748.141. En un primer análisis, parece que los terrenos agrarios están cada vez más concentrados –menos explotaciones y más grandes– y en manos de propietarios que no contemplan la agricultura como la actividad principal.

Unió de Pagesos (UP), el principal sindicato agrario en Catalunya, denuncia que “el principal acuerdo de la futura PAC com-

LAURA ALCALDE-ACN

La PAC era la partida más importante de la UE antes de la llegada de los fondos Next Generation

Entre 2015 y 2020, la cifra de explotaciones agrarias en Catalunya ha descendido un 13%

Para Unió de Pagesos, la futura PAC comporta reducir la renta agraria y encarecer costes

porta una reducción de la renta agraria de al menos 139 millones de euros anuales y un fuerte encarecimiento de los costes de producción”. El coordinador nacional de UP, Joan Caball, advierte de la necesidad de las instituciones comunitarias de destinar más recursos, porque se han incrementado las exigencias ambientales. “La reforma de la PAC se está alejando del objetivo de que la renta de los payeses se acerque a la de la población general”, agrega Caball, que lamenta que los nuevos requerimientos solo supongan más costes para los productores, pero no se reflejen en la renta que perciban los payeses.

En relación a la creciente desprofesionalización del sector agrario en Catalunya, el coordinador de UP propone que la persona que no cobre al menos un 25% de sus ingresos de la actividad primaria no pueda recibir fondos públicos, lo que se conoce como las ayudas de la PAC. Pese a que el Ministerio de Agricultura, encargado de desarrollar la reforma de forma conjunta con las comunidades autónomas, se ha comprometido a poner en marcha una medida similar, Caball aclara que se quiere implantar una excepción en forma de franquicia, de manera que la regla general no se aplique a los beneficiarios que perciban menos de 5.000 euros anuales. El colectivo supone más del 60% de los perceptores de la PAC en Catalunya.

A partir de ahora, según Joan Caball, los tratados de comercio que tengan que aplicar la reforma de la PAC se deberán centrar en equiparar las exigencias productivas y sanitarias que se imponen a los países de la UE con las de las zonas extracomunitarias. “La nueva PAC nos trae más exigencias y menos recursos, y la certeza de que no hemos aprendido nada con la covid respecto a la soberanía alimentaria”.

Soberanía alimentaria en Europa

Desde la Coordinadora de Organizaciones Agrarias y Ganaderas (COAG), organización estatal a la que pertenece la entidad catalana JARC, se afirma que la reforma de la PAC “acelera el proceso de *uberización* del campo”. Su secretario general, Miquel Blanco, precisa que el acuerdo abandona aún más los mecanismos de regulación del mercado y la volatilidad de los precios agrarios. Blanco coge como referencia los propios datos del Ministerio de Agricultura para recordar que un 7% de las macroempresas acapara ya la mitad del valor productivo. “[Con la PAC] nos jugamos dejar en manos de un puñado de multinacionales y fondos de inversión la soberanía alimentaria de Europa”, mantiene el secretario general.

La consellera de Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, Teresa Jordà, defiende que Catalunya “debe tener más capacidad para decidir la estructura de las ayudas del primer pilar de la PAC, como

Joan Caball: “La reforma aleja el objetivo de que la renta de los payeses se acerque a la media”

Según la COAG, la nueva PAC “acelera el proceso de ‘uberización’ del campo”

Si no se crea un sistema más eficiente, el consumidor pagará más caros los alimentos

son los ecoesquemas”. Esta nueva figura de la reforma de la PAC hace referencia a la concesión de unas ayudas condicionadas a las buenas prácticas ambientales y sostenibles. Jordà hace un llamamiento al consenso entre organizaciones agrarias, cooperativas y la Conselleria para negociar un modelo de la PAC adecuado para los agricultores catalanes. Además, garantiza que se revertirán los recortes en el Programa de Desarrollo Rural (PDR), impulsados por el Gobierno del Partido Popular.

“Lo importante es que se haya llegado a un acuerdo que dé una cierta estabilidad hasta 2027 a un asunto tan delicado como es la compatibilización de la actividad agraria y la conservación del entorno natural”. El economista especializado en

agroalimentación y director del Observatorio de Economía Agroalimentaria del Col·legi d’Economistes, Francesc Reguant, valora así la aprobación de la reforma de la PAC: “La negociación ha supuesto el triunfo del *Green Deal* [Pacto Verde] a través de la estrategia *Farm to fork* [de la granja a la mesa] y de la sostenibilidad”, afirma Reguant, que admite que los compromisos y requerimientos ambientales que impone la nueva PAC son difíciles, por lo que insta a los estados miembros a “dar respuesta en un contexto en que, con una producción menor, se tendrán que optimizar los recursos naturales como el agua y el terreno disponible. Igual que Joan Caball, el economista asegura que, si no se emprenden estas medidas, “alguien dejará de tener el plato en la mesa y la autosuficiencia alimentaria será más complicada de conseguir”.

¿Alimentos más caros?

Teniendo en cuenta la filosofía de la PAC, que prioriza la concesión de las ayudas en función del rendimiento del terreno que de se disponga en detrimento del producto que se cultive, Francesc Reguant vaticina que, si no se crea un sistema más eficiente tecnológicamente a la hora de producir, el consumidor acabará pagando más caros los alimentos que compra por el sobre coste que deberán soportar los agricultores. Ante retos como la reforma de la PAC o el reparto de los fondos Next Generation, Reguant anima al sector primario a ganar dimensión para ser más competitivo y presentar proyectos a las ayudas de reconstrucción, poniendo siempre por delante el componente sostenible.

SALVADOR MIRET-ACN

Una persona recoge fruta en Alcarràs (Segrià) durante la campaña de este año.

Una dècada de lluita per evitar que la universitat es mercantilitzi

El moviment estudiantil ha patit la transformació de l'ensenyament superior cap a un model amb visió empresarial. Des de les lluites contra els plans europeus, l'alumnat s'ha oposat a l'entrada d'empreses als centres, a la pujada de taxes o al model 3+2

Bloqueig de les portes interiors de la Universitat Pompeu Fabra per la vaga estudiantil del 26 d'abril del 2018.

Maria Rubio
BARCELONA

Des de la Caputxinada contra el franquisme a les universitats, les lluites contra l'encariment de taxes del 5% dels anys 90 o els vincles amb els insubmisos a la mili. El moviment estudiantil té la peculiaritat de ser-hi sempre, d'una manera o altra, posant a disposició de la societat aquella massa de gent que, a priori, té més temps i energia per a l'organització: els estudiants. O així era fins que la universitat ha viscut una de les transformacions més grans de les darreres dècades, amb l'arribada del pla Bolonya i dues crisis econòmiques i socials.

Durant els anys 2007 i 2008, a Catalunya es va viure un cicle de fortes mobilitzacions contra el pla universitari europeu, assenyalat pels estudiants en considerar-lo un procés de mercantilització. Des de llavors, el moviment no ha parat de fer un pols per revertir aquelles reformes, a les quals es van sumar les retallades del Govern d'Artur Mas durant la febre per l'austeritat. Parlem amb alguns exestudiants i estudiants per entendre com ha evolucionat la protesta universitària.

"Bolonya era tota una agenda política en la qual l'educació superior era percebuda com una pota més del desenvolupament econòmic", explica David Carmona, que el 2006 començava Ciències Polítiques. A priori, Bolonya naixia per generar un espai comunitari d'homologació de tí-

Estudiants del SEPC llegeixen un manifest a la plaça Sant Jaume el 26 d'abril del 2018.

tols, però també instaurava un model universitari basat en l'ampliació de les hores lectives mitjançant el sistema de crèdits ECTS que apropava el dia a dia d'un estudiant a un horari laboral; la substitució de l'ensenyament de coneixement per una visió pràctica orientada a les necessitats empresarials; l'entrada de finançament privat

Carmona: "Bolonya percebia l'educació superior com una pota del món econòmic"

Blanco: "Les pràctiques van introduir mà d'obra gratis per a les empreses"

Terron: "La reivindicació per abaixar les taxes va tenir un gran seguiment"

i l'admissió d'entitats privades i bancs a òrgans del govern universitari. "Es penalitzaven les persones que havien de treballar per pagar-se els estudis i no es deixava temps per fer altres coses, com ara la participació política", afegeix Carmona.

"Llavors, tot l'arc parlamentari català, des de Convergència fins al tripartit, estaven d'acord amb Bolonya", recorda l'activista. Els estudiants van ser els que van liderar la rèplica a la reforma, amb accions multitudinàries com l'ocupació de l'edifici històric de la Universitat de Barcelona (UB) durant més de 100 dies, que va acabar amb un polèmic desallotjament ordenat per Joan Saura com a conseller d'Interior. "Les ocupacions de rectorats i el referèndum contra el canvi de llicenciatures i diplomatures a graus i màsters ens va permetre ocupar les portades dels diaris".

Tot i la força de les mobilitzacions, el pla Bolonya es va aplicar durant els anys següents. La seva aplicació trobava un fil conductor ideològic amb la recepta contra la crisi econòmica, quan el 2012 es carregava sobre les espatlles de les famílies una pujada del 66% de les taxes universitàries per part del Govern de Mas. Aquest augment no va anar acompanyat d'un augment de beques, i el 2013 un 46% dels sol-

Clua: "Sense llei d'Universitats, el Govern pot revertir les rebaixes en qualsevol moment"

El 2012, Mas apujava les taxes universitàries un 66% sense millores en el sistema de beques

Blanco: "Alguns van estudiar un any i després van haver de deixar-ho perquè no podien pagar"

o salaris mínims per a les pràctiques: "Vam provar de fer un sindicalisme estudiantil".

A mitjans de la dècada el moviment estudiantil recuperava agenda pròpia amb l'objectiu de revertir la pujada de taxes i abaixar el preu dels màsters per combatre l'encariment del model 3+2. El 2016, els estudiants van començar a reclamar una rebaixa del 30% del preu dels graus, la meitat del que s'havia augmentat: "Crèiem que era estratègic posar una xifra intermèdia davant les respostes del Govern", apunta Andrea Terron, exestudiant de Dret.

Amb aquesta demanda es van convocar mobilitzacions massives com la marxa de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) fins al Parlament a peu, l'ocupació de la Secretaria d'Universitats o la vaga del març del 2017. La pressió estudiantil va portar els grups parlamentaris a fer

dues declaracions per instar el Govern a abaixar les taxes, el 2017 i el 2019, una demanda que es va desoir fins que el moviment va optar per organitzar una Iniciativa Popular Legislativa, la ILP Universitats, per demanar que es fes efectiva la rebaixa. Va superar de molt les 50.000 firmes necessàries: "Es van apropar a firmar molts estudiants que no estaven organitzats. La reivindicació de les taxes tenia un gran seguiment", diu Terron.

La ILP, que va ser admesa a la mesa del Parlament, està pendent de tramitació parlamentària, torpedinada per la convocatòria de les eleccions del 14 de febrer. De moment, però, el Govern ja va abaixar les taxes un 30% per al curs 2020-2021, però Anna Clua, estudiant d'Economia i actual portaveu del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), adverteix que encara no hi ha res blindat: "Encara no hi ha cap canvi a la llei d'Universitats. Podrien revertir la mesura en qualsevol moment". El mateix passa amb la rebaixa dels màsters del 40% anunciada la setmana passada: "És una victòria indiscutible del moviment estudiantil, però no s'aplica a tots els màsters. Només als d'investigació i als oficials".

Clua observa una dècada més tard la mercantilització de l'educació superior, amb la consolidació de bancs i empreses a dins dels centres. En són exemples el president del Consell Social de la UB, Joan Corominas, vinculat al Banc Sabadell, o el seu homòleg a la UAB, Gabriel Masfurroll, un dels grans empresaris de la sanitat privada: "Així és com s'aproven plans docents, graus i màsters doblegats a les necessitats dels bancs. Les donacions privades no són gratuïtes. Els estudiants han de saber que trobar-se una caixa dins del campus no surt gratis".

licitants es quedaven sense, segons dades de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i Recerca (Agaur). "Conec gent que va poder estudiar un any i després va haver de deixar-ho perquè no s'ho podia pagar", exposa Òscar Blanco, que el 2011 havia començat el grau de Periodisme. "Era un filtre de classe més per a un sistema educatiu que mai ha estat del tot inclusiu".

El context dels estudiants com Blanco va quedar marcat per la ressaca de Bolonya, però també per les vagues generals contra les retallades i el 15-M: "Vam construir fronts comuns amb els instituts, les escoles, la sanitat". El 2014, el model europeu ressonava amb l'aplicació del 3+2, un model que per als estudiants devaluava els graus universitaris traient-los anys i fomentava el mercat dels màsters, amb preus molt superiors: "Vam passar de les llicenciatures de cinc als graus de tres anys, equiparable a una diplomatura, per devaluar l'educació superior i obligar-te a fer un màster". També entrava amb força la formació pràctica: "Les pràctiques curriculars i extracurriculars van introduir mà d'obra gratis per a les empreses". Els estudiants van organitzar vagues, però sobretot van generar molt moviment local als centres amb campanyes per fons de beques propis

Manifestació estudiantil convocada pel SEPC el 31 d'octubre del 2019.

La repressió contra els estudiants

La repressió envers el moviment estudiantil ha estat present durant totes les etapes de la darrera dècada. Tal com explica David Carmona, exestudiant de Ciències Polítiques, les mobilitzacions contra el Pla Bolonya van acabar amb un centenar de processos oberts contra estudiants, un fet que va portar a la desmobilització: "Gairebé tots van acabar amb l'absolució anys després", explica. La pujada de taxes universitàries el 2012 aplicades pel Govern d'Artur Mas també va tenir una forta rèplica a la UAB, amb centenars de persones tancades al rectorat el 2013 per exigir que no s'apliqués la mesura. Els fets van derivar en un cas repressiu contra 27 treballadors i estudiants als quals els demanen entre 11 i 15 anys de presó i que encara està pendent de data de judici. Recentment, 13 estudiants han estat jutjats acusats de desordres públics i danys per la vaga del 2 de març del 2017, on es demanava la rebaixa de taxes del 30%. Cadascun d'ells s'enfronta a una petició de pena de vuit anys de presó.

Santa Coloma, una ciudad más allá de su nivel de renta

Ha crecido a orillas del Besòs con el impulso de las migraciones de las últimas décadas y figura como la urbe metropolitana con la menor riqueza por habitante. Ayuntamiento, entidades sociales y centros educativos se esfuerzan por mitigar los efectos que pueden acarrear las rentas bajas, y llaman a valorar las virtudes colomenses: el río, la sierra de Marina, la gastronomía y también la solidaridad

Jordi Bes
SANTA COLOMA DE GRAMENET

La percepción que se tiene de Santa Coloma de Gramenet no siempre le hace justicia. Es de los municipios que están en el último tramo del río Besòs, donde se concentran algunos de los barrios metropolitanos más desfavorecidos. Diversos indicadores así lo corroboran, como el de la renta de 2018 que el Instituto Nacional de Estadística (INE) ha hecho público recientemente: con sus 10.398 euros de media por ciudadano, Santa Coloma se sitúa a la cola de los municipios de más de 20.000 habitantes del área metropolitana de Barcelona –de las 65 grandes ciudades catalanas, solo está por delante de Salt y Lloret de Mar–. Pero el Ayuntamiento, así como entidades sociales y centros educativos, reivindican su labor para mitigar los efectos de la renta baja y que Santa Coloma es mucho más que esta cifra.

La ciudad terminó 2020 con 120.443 habitantes. La renta ha ido en aumento en los últimos años, pero múltiples datos dan cuenta de su vulnerabilidad. En mayo, había 9.535 personas en el paro –una tasa del 15,21%– y, con Manresa, está a la cabeza de los municipios de más de 40.000 habitantes con mayor desempleo de la provincia. En cuanto al alquiler, el precio medio mensual se estabilizó el año pasado en 614 euros: ha subido poco más de cien euros desde 2016, pero está por debajo de las otras grandes localidades metropolitanas.

Todo ello se palpa en la vida cotidiana, como atestigua Xavi Pedreño en su pescadería del mercado de Singuerlín. Pedreño no acostumbra a tener a la venta las especies más caras que se pescan en la costa catalana porque “no tienen demasiada salida”, asegura. En el barrio hay quien incluso prefiere desplazarse hasta el mercado de Fondo, en la otra punta de la ciudad, porque allí puede encontrar pescado a precios de derribo.

Figura entre las grandes ciudades catalanas con menor renta por habitante

Las migraciones, con perfiles laborales poco cualificados, y las crisis han marcado la ciudad

El 12,7% de la población es atendida por parte de los servicios sociales municipales

El dato de la renta no sorprende en la ciudad, admite el presidente de la Federació d'Associacions de Veïns de Santa Coloma (Favgram), Tomás Fernández: “No cuenta nada nuevo, por desgracia, y con la pandemia se ha visibilizado más”. Los servicios sociales municipales atendieron el año pasado a 15.328 personas. Es el 12,7% de la población, similar a 2019, pero de ellas hubo 2.491 nuevas, y el total de usuarios va en aumento desde 2016. Àgueda Fernández, trabajadora social de Càritas, explica que, por su parte, en 2020 atendieron a 1.686 personas. El 47% eran nuevas, pero el total es inferior al de 2019, dado que ahora promueven una mayor implicación de la comunidad en sus acciones. Fernández destaca la solidaridad que se respira en Santa Coloma y que “la gente es muy luchadora”. Entre los más perjudicados por la pandemia, dice que están los que trabajaban en servicios domésticos –cuidados y limpieza–, sin contrato, y los que estaban a la espera de un ERTE.

Para Nieves García, que dirige el instituto Torrent de les Bruixes, “la historia se repite”: como hizo su familia en su día, hay quien acude a Santa Coloma en busca de una vida mejor, pero hoy la crisis y las dificultades para encontrar trabajo lo complican todo, “y esto repercute en la educación de los hijos”, asevera. En la ciudad tratan de que las carencias económicas no impidan estudiar. García cuenta que, antes de la covid, Santa Coloma ya era pionera por los portátiles con subvención municipal para el alumnado, todo el mundo va a excursiones –abonando su coste a plazos si es necesario– y en centros abiertos se ayuda a

Luz Dary Benítez, vecina de Santa Coloma, muestra algunos de sus bordados.

DESIGUALDAD METROPOLITANA

Tras visitar en el número anterior Sant Cugat del Vallès, la ciudad de más de 20.000 habitantes con más riqueza de Catalunya, ‘El Quinze’ se acerca a Santa Coloma de Gramenet, que tiene la renta per cápita más baja de los grandes municipios metropolitanos.

Se procura que las carencias no impidan estudiar a nadie, pero no basta con ello

Parlon dice que la renta baja “no resta dignidad, pero sí oportunidades” y trata de revertirlo

Formación, empleos no precarios y el turismo familiar, las apuestas de mejora de la ciudad

hacer los deberes. Aún así, es insuficiente, y tiene un mensaje para los gobiernos. “Si quieres que haya equidad, debes intentar que no haya precariedad laboral, que haya becas y ayudas no solo para los estudios, más oferta cultural y más trabajadores especialistas en inserción social”, defiende.

García recuerda que hay “deficiencias de base”, como que parte del alumnado vive en habitaciones de alquiler con toda su familia. A veces acuden en busca de ayuda al instituto, donde llaman al Ayuntamiento, en el cual se ven “superados”, constata: “Hay tanta necesidad que no dan abasto”. Consciente del gran número de familias que viven en habitaciones, Càritas abrirá en septiembre un espacio con baño, cocina y lavadora, porque es frecuente que en su hogar tengan un acceso limitado a ello.

El PSC gobierna la ciudad desde 1991 y Núria Parlon es la alcaldesa desde 2009. Afirmar que estar entre las rentas más bajas de Catalunya “no resta dignidad, pero sí oportunidades”, y que la acción municipal está focalizada a evitarlo. Además de los esfuerzos con el alumnado –se complementan con becas comedor, fomentando la reutilización o gratuidad de los libros de texto, y con ayudas para garantizar el ocio educativo–, su gran apuesta pasa por formar a personas con dificultades para incorporarse al mercado laboral: las mujeres disponen de la CIBA –espacio de recursos para mujeres, innovación y economía feminista– y la población, que cuenta con Grameimpuls, verá ampliadas las posibilidades con el Centre de Polítiques Actives d’Ocupació.

Tener trabajo y que no sea precario es uno de los principales retos. Luz Dary Benítez dejó atrás Colombia en 2019 porque estaba siendo extorsionada. Recaló en una habitación de alquiler en Santa Coloma por medio de una conocida. Ha tenido el apoyo de Càritas y, mientras se recupera de una enfermedad, solo piensa en cómo salir adelante. “Lo único que pido es una oportuni-

FOTOS: MONTSE GIRALT

Escenas de la vida cotidiana de Santa Coloma. Abajo a la izquierda, el laboratorio del Campus de l’Alimentació.

dad”, afirma, para poder abrir una tienda de bordados y confección de uniformes personalizados, como tenía en Colombia. “Vine a aportar al país siempre”, subraya, e incluso se ofrece para enseñar a coser.

Otro reto es no olvidar que Santa Coloma también es ciudad de oportunidades, como las que brinda el Campus de l’Alimentació de la Universitat de Barcelona (UB). Su directora, Carmen Vidal, explica que imparten grados universitarios y que son un referente en investigación. Aún así, reconoce que todavía son “poco conocidos, también entre la ciudadanía de Santa Coloma”, y aboga por retomar las iniciativas prepandemia para acercarse al vecindario, como la de promocionarse en los institutos. Vidal pone de relieve que la ciudad ya es un polo gastronómico por su oferta formativa –el campus, Grameimpuls y FP–, de restauración –tienen el Lluerna, con estrella Michelin– e iniciativas como la biblio-

Qué explica la renta baja de Santa Coloma

Tiene sus raíces muchos años atrás, y la alcaldesa Parlon profundiza en las causas, compartidas por muchas de las voces consultadas: Santa Coloma de Gramenet tiene una superficie limitada, dificultando esto su desarrollo industrial, y está marcada por las migraciones –el 23% de la población ha nacido en el resto del Estado, fuera de Catalunya, y poco más del 27%, en el extranjero–, con perfiles poco cualificados, lo que en la jubilación repercute en pensiones bajas. También tiene su peso la economía sumergida, y la ciudad ha acusado las crisis y la falta de medidas paliativas, como un ingreso mínimo vital.

teca de Fondo, donde hay un espacio dedicado a las cocinas del mundo. También le gustaría que en el Campus hubiese una clínica de nutrición y alimentación saludable, idea que Parlon ve con buenos ojos.

La alcaldesa no duda de que en Santa Coloma hay futuro. “Ya no somos una ciudad dormitorio, somos residencial, con servicios, bien comunicada y con calidad de vida, independientemente de la renta”, resalta. Además de mejorar las oportunidades laborales, considera que ahora falta atraer a un turismo familiar. Fernández dice que “sería enriquecedor”, y atractivos no le faltan a la ciudad, pero aún debe pensárselo dos veces antes de citarlos: el Besòs, la sierra de Marina y la gastronomía. “Santa Coloma se conoce por los bares de tapeo”, recalca, tras lo que concluye: “Iría a Santa Coloma de turismo”. Eso sí, llama a no perder de vista cuál es la prioridad: urge prestar ayuda a la juventud para emanciparse.

EL QUINZE

de **Público**

PUNTUALS, PROPERES I POPULARS

Biblioteques

BARCELONA

Bib. Ateneu Barcelonès
Bib. Barceloneta-La Fraternitat
Bib. Bellvitge
Bib. Bon Pastor
Bib. Camp de l'Arpa-Caterina Albert
Bib. Can Rosés
Bib. Canyadó i Casagemes-Joan Argenté
Bib. Canyelles
Bib. El Carmel-Juan Marsé
Bib. Clarà
Bib. El Clot-Josep Benet
Bib. Collserola-Josep Miracle
Bib. Les Corts-Miquel Llongueras
Bib. Esquerra de l'Eixample-Agustí Centelles
Bib. Fort Pienc
Bib. Francesc Candel
Bib. Francesca Bonnemaison
Bib. Gòtic-Andreu Nin
Bib. Guinardó-Mercè Rodoreda
Bib. Horta-Can Mariner
Bib. Ignasi Iglésias-Can Fabra
Bib. Jaume Fuster
Bib. Joan Miró
Bib. Nou Barris
Bib. Poblenou-Manuel Arranz
Bib. Poble-sec-Francesc Boix
Bib. Ramon d'Alòs-Moner
Bib. Les Roquetes
Bib. Sagrada Família-J. M. Ainaud de Lasarte
Bib. La Sagrera-Marina Clotet
Bib. Sant Antoni-Joan Oliver
Bib. Sant Gervasi-Joan Maragall
Bib. Sant Martí de Provençals
Bib. Sant Pau-Santa Creu
Bib. Trinitat Vella-José Barbero
Bib. Vallcarca i els Penitents-M. Antonieta Cot
Bib. Vapor Vell
Bib. Vila de Gràcia
Bib. Vilapicina i la Torre Llobeta
Bib. Zona Nord

ABRERA

Bib. Josep Roca i Bros

AIGUAFREDA

Bib. Lluís Millet i Pagès

BADALONA

Bib. Can Casacuberta
Bib. Llefià-Xavier Soto
Bib. Lloreda
Bib. Pomar

BADIA DEL VALLÈS

Bib. Vicente Aleixandre

BALSARENY

Bib. Pere Casaldàliga

BARBERÀ DEL VALLÈS

Bib. Esteve Paluzie

CASTELLDEFELS

Bib. de Castelldefels-
Ramon Fernández Jurado

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Bib. Central de Cerdanyola

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Bib. Marta Mata
Bib. Sant Ildefons

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Bib. Central Pare Miquel

GAVÀ

Bib. Josep Soler Vidal
Bib. Marian Colomé

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Bib. La Bòbila
Bib. La Florida
Bib. Josep Janés
Bib. Santa Eulàlia

EL MASNOU

Bib. Joan Coromines

MOLINS DE REI

Bib. Pau Vila

MONTCADA I REIXAC

Bib. Can Sant Joan
Bib. Elisenda de Montcada

Vallès Occidental

Baix Llobregat

MONTGAT

Bib. Tirant Lo Blanc

EL PAPIOL

Bib. Valentí Almirall

EL PRAT DE LLOBREGAT

Bib. Antonio Martín

PREMIÀ DE DALT

Bib. Jaume Perich i Escala

PREMIÀ DE MAR

Bib. Martí Rosselló i Lloveras

RIPOLLET

Bib. Ripollet

RUBÍ

Bib. Mestre Martí Tauler

SABADELL

Bib. Can Puiggener
Bib. del Nord
Bib. de Ponent
Bib. Els Safareigs
Bib. del Sud
Bib. Vapor Badia

SANT ADRIÀ DE BESÒS

Bib. Font de la Mina
Bib. Sant Adrià

SANT ANDREU DE LA BARÇA

Bib. Aiguestoses

SANT BOI DE LLOBREGAT

Bib. Jordi Rubió i Balaguer
Bib. Maria Aurèlia Capmany

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Bib. Central Gabriel Ferrater
Bib. de Mira-sol-Marta Pessarrodona
Bib. de Volpelleres-Miquel Batllori

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Bib. Montserrat Roig

SANT JOAN DESPÍ

Bib. Mercè Rodoreda
Bib. Miquel Martí i Pol

SANT JUST DESVERN

Bib. Joan Margarit

SANTA COLOMA DE GRAMANET

Bib. Can Peixauet
Bib. Central de Santa Coloma de Gramenet
Bib. del Fondo
Bib. Singuerlin-Salvador Cabré

Distribució
gratuïta i
personalitzada.
Segmentació
territorial a l'àrea
metropolitana

40.000
exemplars
setmanals

Maresme

Barcelonès

Punts de recollida

Arc de Triomf
Bac de Roda
Badalona-Pompeu Fabra
Baix Llobregat
Barceloneta
Bellvitge
Can Vidalet
El Carmel
Catalunya
Ciutadella-Vila Olímpica
Mercat de Collblanc
Escola Industrial
Espanya
Fabra i Puig
Fondo
Fontana
Francesc Macià
Glòries
Horta
Hospital Clínic
Jaume I
Lesseps
Lluçmajor
Maria Cristina
Palau Reial
Palau Robert
Paral·lel
Passeig de Gràcia-Gran Via
Poblenou
Pubilla Casas
Rambla Catalunya-Rosselló
Rambla-Boqueria
Sagrada Família
Sagrera
Sant Adrià de Besòs-Joan XXIII
Sant Andreu
Santa Eulàlia-Torrassa
Sants Estació
Sarrià
Torrassa
Universitat
Ronda Universitat-Pelai
Vall d'Hebron
Virrei Amat
Zona Universitària

China

Al menos no citan a Tucídides

Àngel Ferrero

El centenario del Partido Comunista de China ha permitido a los periodistas salpimentar con anticomunismo su histeria anti-China. La confrontación es la tónica dominante

El politólogo estadounidense Graham T. Allison publicó en 2012 un artículo para *Financial Times* –que cinco años después convirtió en libro– en el que auguraba un choque militar entre Estados Unidos y China. De acuerdo con Allison, ambas potencias se habían conducido a la “trampa de Tucídides”, una referencia a la *Historia de la guerra del Peloponeso* del historiador griego, en la que afirma que “el auge de Atenas y el temor que instilaba en Esparta hicieron la guerra inevitable”. Desde la publicación de aquel artículo en el año 2012 redoblan más fuertes los tambores. El centenario del Partido Comunista de China (PCCh), celebrado la semana pasada, ha servido para aderezar la histeria antichina que nos acompaña desde hace meses con el anticomunismo de toda la vida. Por otra parte, al menos ahora no han citado a Tucídides.

Un magnífico ejemplo de esta obnubilación ideológica nos lo ofreció, cómo no, el siempre confiable *ABC* con el siguiente titular, que recogía una frase destacada por todos los medios de comunicación del discurso del presidente chino con motivo del aniversario: “Xi Jinping amenaza al mundo con «una Gran Muralla de acero formada por 1.400 millones de chinos»”. No sola-

mente los chinos han conseguido convertir las murallas en un elemento ofensivo, sino que tal es la sevicia y maldad de los comunistas que hasta las alfombras “gimen con las pisadas de 70.000 personas”.

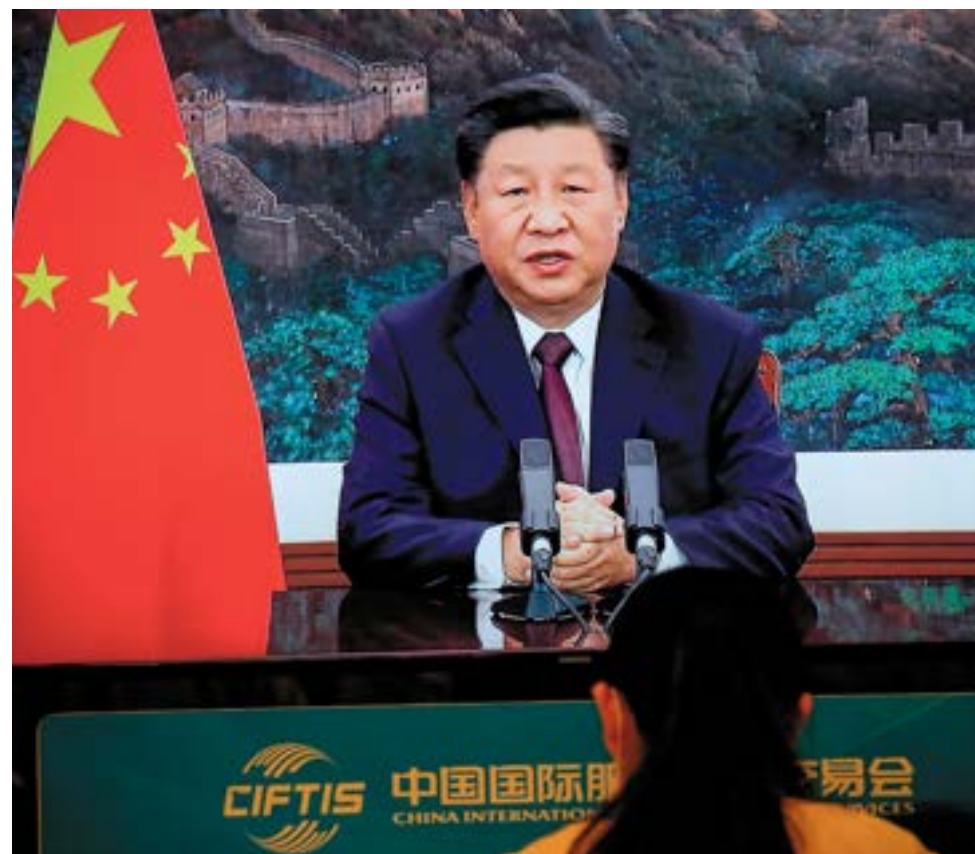
Sin embargo, *La Vanguardia* llegó a superar en truculencia al *ABC* al titular que “China amenaza con un «baño de sangre» a quien la hostigue, oprima o subyugue” –algo que, por otra parte, el presidente chino no dijo en su discurso–. Incluso una publicación putativamente de izquierdas como *eldiario.es* comparaba al PCCh con nada menos que Donald Trump en su titular: “*Making China great again*: adoctrinamiento y propaganda en el centenario del Partido Comunista”.

Una de las principales cabeceras de la prensa salmón de Alemania, *Handelsblatt*, hablaba, con tintes apocalípticos, de “final de partida para el dominio de la economía mundial”. Con todo, una vez dejados atrás estos truenos y relámpagos y las citas del aparentemente inevitable, aunque en realidad prescindible, Karl Popper, nos enterábamos de que a China le corresponde “casi el 18% de la producción económica mundial” cuando “hace 20 años era únicamente el 3%”. Además, “en los pasados 30 años la maquinaria de creci-

Wemheuer: “El partido sigue manteniendo el objetivo de construir una sociedad comunista”

Hace 20 años, China representaba el 3% de la producción económica mundial; hoy es el 18%

Gran parte de los medios occidentales tienen un claro sesgo informativo cuando hablan de China

CHINA Y LOS MEDIOS

Vale la pena volver a *La actualidad de China* (Crítica, 2009), del excorresponsal Rafael Poch-de-Feliu. “El informador que en la redacción del *mainstream* europeo o norteamericano tiende a ser conformista [...] puede ser rebelde” en China. “Si en su redacción central tiende a enfatizar lo positivo y agradable hacia su propio país”, escribía, “en China suele denunciar y destacar lo negativo y deleznable”. Es más, “se le paga porque así sea, y eso es lo que se espera de él si quiere hacer carrera”.

miento chino ha liberado de la pobreza absoluta a más de 850 millones de personas” y “ha superado desde hace tiempo a EE. UU. y Europa” en número de patentes. Cosas que, cabe suponer, es mejor para un corresponsal pasar por alto.

Hablar de los sucesos en Tiananmén, de la situación en el Tíbet y Xinjiang, de la gran hambruna y la Revolución Cultural es hablar solo de una parte de la historia. Eso en periodismo tiene un nombre: sesgo. ¿Ningún lector ha notado algo en falta en todas estas crónicas, análisis y comentarios? En prácticamente ninguno de estos textos publicados por los medios occidentales se menciona la palabra “cooperación”. ¿Pero cómo piensa la comunidad internacional –que, dicho sea de paso, es algo más que Estados Unidos, la Unión Europea y sus aliados próximos– resolver los problemas del siglo XXI, que no son pocos y no precisamente pequeños, sin la ayuda necesaria de China? Es más, ¿cómo piensa hacerlo buscando, como hace, el enfrentamiento con China?

En paralelo a los grandes medios, Steve Smith publicó en la revista *Jacobin* un largo artículo, libre de cualquier tipo de secta-

rismo, sobre los orígenes del PCCh y sus turbulentas relaciones con el Partido Nacionalista Chino –más conocido como Kuomintang (KMT)– de Chiang Kai-shek bajo la tutela, no siempre apropiada, de Moscú, que favoreció un frente nacional. El digital alemán *Telepolis* optó por entrevistar al sinólogo Felix Wemheuer, catedrático en la Universidad de Colonia. “¿Qué queda de comunista en el PCCh?”, le preguntaba oportunamente Wolfgang Pomrehn al recordar la aparición reciente de una nueva izquierda que critica a la cúpula del partido por abrir la economía al libre mercado, así como los círculos de lectura en las universidades que organizan seminarios sobre Marx. “Formalmente el partido sigue manteniendo el objetivo a largo plazo de construir una sociedad comunista”, respondía Wemheuer. “Sin embargo, hasta 2049, coincidiendo con el centenario de la fundación de la República Popular China, se han fijado como plan la construcción de una sociedad industrial moderna y el equipamiento del ejército a un nivel de potencia mundial”. Hasta entonces nos quedan nada menos que 28 años, el espacio de tiempo de toda una generación.

ENFAIXAR-SE DAVANT D'UN FUTUR INCERT

LES DARRERES SETMANES S'HAN POGUT VEURE ALGUNS PILARS A PLAÇA. I TANT LES COLLES COM LA COORDINADORA CONFIEN QUE EL PROCICAT APROVI EL NOU PROTOCOL QUE PERMETRIA AUGMENTAR EL NOMBRE DE CASTELLERS ALS ASSAJOS SEGONS LA INCIDÈNCIA ACUMULADA A 14 DIES. L'EVOLUCIÓ DE LA PANDÈMIA, PERÒ, DIFICULTA QUALSEVOL PRONÒSTIC

Guillem Andrés
BARCELONA

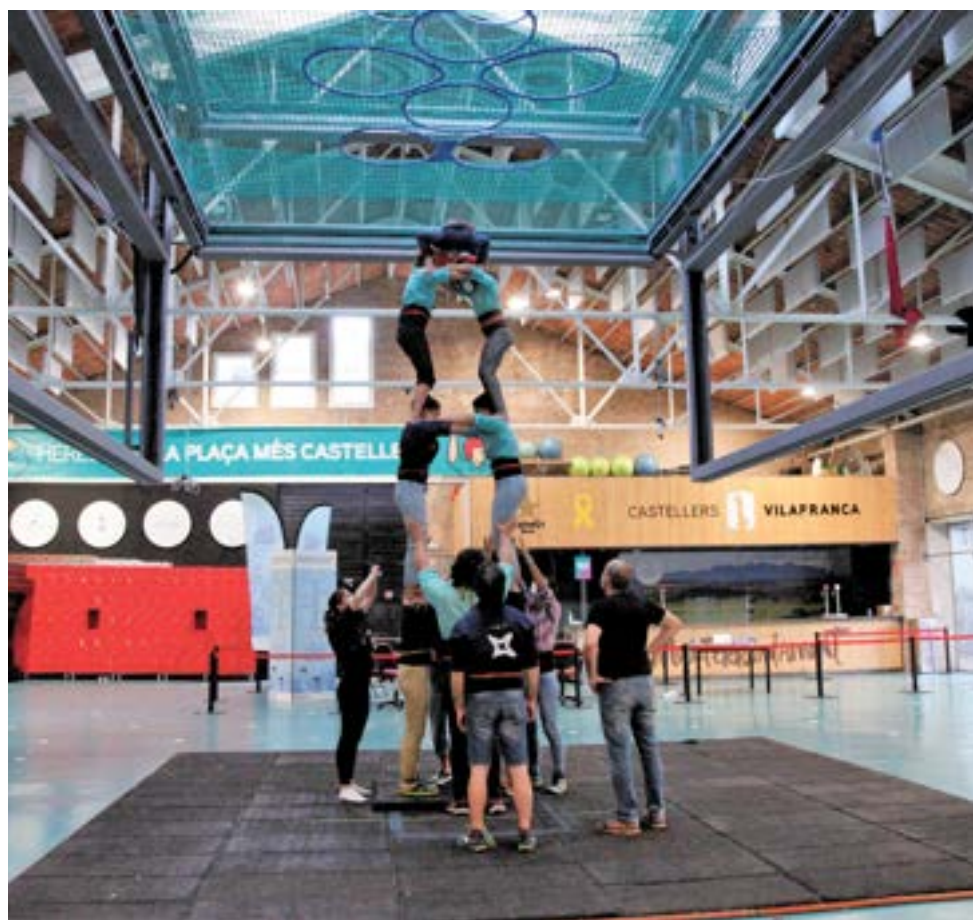
Les colles castelleres ja fa setmanes que assagen amb grups molt reduïts i fins i tot s'han vist alguns pilars a plaça. Al tancament d'aquesta edició, tant les colles com la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya (CCCC) confien en l'aprovació per part del Procicat del nou protocol que permetria augmentar el nombre de castellers als assajos segons la incidència acumulada a 14 dies. L'evolució de la pandèmia, però, dificulta que es pugui fer qualsevol pronòstic amb certesa.

Les gralles i els timbals han començat a sonar amb els primers pilars de la represa dels castells. El camí, però, no ha estat gens fàcil i encara avui dia es desconeix quins seran els pròxims passos que es podran fer. Les colles confien en un retorn proper, però l'actual limitació impossibilita qualsevol mena d'actuació. D'aquesta manera, el Procicat ja té una nova proposta sobre la taula per permetre reunir més castellers.

A les portes d'ampliar els grups

La represa va començar a agafar forma quan a finals d'abril es van poder iniciar els assajos amb grups bombolla de 20 castellers. Les colles van focalitzar els seus esforços en la canalla, la qual ha crescut en aquesta aturada i haurà de canviar de posició. Al març també es va presentar un pla pilot entre els departaments de Cultura i Salut, la Universitat Rovira i Virgili i la Coordinadora perquè un total de 450 castellers avaluessin el risc de contagi. Aquest estudi, però, no va acabar de ser aprovat pel Procicat i s'ha acabat paralitzant. "Fer les coses ben fetes requereix el seu temps", argumenta l'exdirector mèdic i científic de la Coordinadora, Dani Castillo. De totes maneres, és evident que aquest pas en fals de la CCCC va debilitar la seva posició de força per a la represa.

En les últimes setmanes s'ha reactivat l'opció d'ampliar els grups. La Coordinadora i el Departament de Cultura han aprovat un protocol pel qual es podrien fer

Castellers de Vilafranca durant un assaig aquest mes de maig.

Amb la represa les colles van centrar-se en la canalla, que ha crescut durant l'aturada i haurà de canviar de posició. A la imatge, un assaig dels castellers de Sants d'aquest mes de juny.

assaigos de 75 castellers si la incidència acumulada a 14 dies és inferior a 100, de 125 castellers si està per sota de 70, i sense restriccions si és inferior a 30. La seva aplicació, però, es faria segons les dades de cada comarca. La proposta està en mans del Procicat i des de la CCCC es confia que es pugui aprovar els pròxims dies.

Aquesta proposta ha agradat a les colles, tot i que des dels Castellers de Vilafranca es pensa que hauria pogut arribar abans i que la Coordinadora no ha treballat prou pel retorn dels castells. La nova directora general de Cultura Popular, Adelaida Moya, entén les crítiques que hagin pogut sorgir "per la seva impotència en veure que hi ha sectors que es van obrir i que ells queden apartats", mentre la CCCC també ha exigit més solucions després que hagi obert l'oci nocturn. A més, la colla penedesenca ha presentat un protocol per poder fer una

actuació a Puigdàlber –amb tests d'antígens el dia de l'assaig i el de l'actuació– que està pendent d'aprovació per part del Procicat. Tampoc amaguen la voluntat de poder fer castells per una de les grans cites de l'any, Sant Fèlix, el 30 d'agost.

Els pilars de Sant Joan, simbòlics

Tot i que en dies previs es van alçar alguns pilars a plaça, el gruix de la represa van ser els pilars de cinc que van descarregar les dues colles de Valls per Sant Joan en un acte carregat de simbolisme. La Joves i la Vella van tancar un protocol amb l'Ajuntament, el CAP de Valls i l'Hospital Pius de Valls per permetre que es fessin assajos i pilars amb cinquanta castellers per cada una de les colles amb tests d'antígens previs cada dia. El president de la Colla Vella dels Xiquets de Valls, Albert Pedret, assenyala que "la feina ben feta fa que els mitjans in-

Els dos pilars de cinc que van fer a plaça les colles Joves i Vella de Valls, el dia de Sant Joan d'aquest any.

ternacionals expliquin que els castells tornen a plaça". A més, destaca: "No sabem si ens portarà al final de la pandèmia, però sí que sabem que ens ha tret del pou on ens trobàvem".

Tot i això, el protocol ha fet revifar les divergències entre algunes colles i la Coordinadora. Els Castellers de Vilafranca i la Colla Vella han defensat els darrers anys la voluntat de tenir sobirania en les seves accions, mentre la Coordinadora ha apel·lat a la col·lectivitat de totes les colles en les diverses línies d'actuació.

Castillo considera que el protocol "s'ha fet amb pressa, sense prou rigor i amb uns interessos que no anaven lligats a la ciència ben feta". En mig d'aquest conflicte, Castillo va dimitir del seu càrrec i ho va fer amb un comunicat on denunciava: "Parlem de treball en equip o de solidaritat, però es troba a faltar a l'hora de fer feina col·lectiva". Pau Camprovin, president de la Coordinadora, també apunta que no ha agradat "que no ens informessin i no hi volguessin implicar tot el món casteller", ja que creu que s'hauria pogut aprofitar per validar un protocol comú perquè totes les colles en poguessin fer ús de forma immediata.

Per contra, Pedret remarca que "és un insult als sanitaris dir que aproven els protocols per influències o contactes que pugui tenir segons qui", i admet que "és lògic que

Les colles confien en un retorn proper, però la limitació actual dificulta qualsevol actuació

A Valls es van fer assajos i pilars amb 50 castellers per cada colla amb tests d'antígens previs

Qualsevol castell que es faci a plaça estarà cobert per l'asseguradora

quan els resultats no són els desitjats neixen altres lideratges que se'n surten".

Des de la Colla Joves argumenten que tot va avançar molt de pressa i que van voler fer les coses de la millor manera possible. Alhora, la seva presidenta, Montse Solé, exposa que "no té res a veure un estudi macro com estava plantejat que un protocol específic per a un acte de festa major", fet pel qual afirma que l'un no tre-

pitja l'evolució de l'altre. Aquest protocol està sent posat a disposició d'altres colles, però aquestes estan tenint dificultats perquè els aprovin a les seves localitats.

En total, a Valls s'han fet prop de 600 tests dels quals només un va resultar positiu, tot i que no va tenir cap influència en els assajos perquè no hi havia estat en contacte en els dies previs. El director del Centre d'Atenció Primària de Valls, Josep Maria Magrinyà, subratlla que no es tracta d'un assaig clínic, ja que té una sèrie de limitacions, i que aquest protocol no és "reproduïble" a altres escenaris. A més, manifesta que si es vol fer una prova completa, aquesta hauria d'estar directament encarregada per algun departament de la Generalitat.

L'assegurança, pedra a la sabata

Un altre cavall de batalla ha estat la cobertura de l'assegurança per a les actuacions. Amb l'aturada del 2020, la Coordinadora va pactar pagar només el 20% de la quota, ja que amb prou feines es van poder fer castells i el risc va ser mínim. Aquesta quantitat –uns 114.000 euros– s'ha mantingut aquest any veient com avançava la pandèmia. Des de la CCCC, però, certifiquen que l'assegurança només cobria els assajos. Un cop s'ha vist l'opció de fer actuacions, per tant, la Coordinadora ha hagut de revisar

el contracte. En les últimes setmanes la Coordinadora ha fet arribar una proposta a l'asseguradora de mantenir aquest 20% de la quota –que ja està pagat– i revisar el pagament a final d'any segons els castells que s'hagin pogut fer. "Hem demostrat que el 20% que hem pagat no s'equipara al 20% del risc del 2019", afirma el president de la CCCC, Pau Camprovin. Aquestes noves converses amb l'asseguradora ja han confirmat que tota aquella construcció que es faci a plaça estarà coberta, i així ho ha fet arribar la Coordinadora a totes les colles.

Colles i Coordinadora, per tant, segueixen treballant per a un retorn a les places. Les peces hauran d'encaixar mentre la pandèmia no ha donat el seu braç a tórcer. Els primers pilars i assajos, però, comencen a posar una petita llum al final del túnel.

Assaig dels Castellers de Barcelona.

Cultura Agenda

Una escena de l'espectacle 'Plomes i reclams', que es representarà al Tangent.

L'Eixample recupera el Festival Tangent

Judith Vives

Els centres cívics i culturals de l'Eixample seran l'escenari de les propostes d'arts escèniques de la programació de Tangent, Festival de les Arts de l'Eixample. El festival torna, en la seva cinquena edició, al seu format estival habitual després d'un any marcat per la pandèmia, en què la cita es va haver de desplaçar a la tardor.

Durant el mes de juliol, els espais exteriors dels centres cívics i culturals de l'Eixample ofereixen divuit vetllades per gaudir de les millors propostes escèniques del moment. El Festival Tangent és un espai de celebració cultural obert a tota la ciutat, que acosta al públic noves propostes de creació emergent en disciplines híbrides, dansa, teatre, circ i diferents formats musicals. Aquesta edició es va inaugurar dimarts passat, amb un concert de bomba del grup afrodescendent Mancha 'E Plátano, al Centre Cívic Sagrada Família.

Durant quatre setmanes, espais de l'Eixample acolliran més música, dansa, teatre i circ sota els estels. Després del concert de Meritxell Neddermann o de The Prussians, el programa continua aquest divendres amb el projecte multidisciplinari de la companyia Mètrica a l'Espai de Fotografia Català-Roca; l'espectacle *Fil* (12 de juliol) –circ contemporani– al CC Fort Pienc; circ d'equilibri amb INO (13 de juliol) al CC Sagrada Família; dansa contemporània i música

electrònica amb Tradere (14 de juliol) al CC La Casa Elizalde; i ball flamenc contemporani amb Lua^o (15 de juliol) al CC Urgell.

A l'equador del Tangent podrem gaudir de teatre i cant líric amb *Plomes i reclams* (16 de juliol) al CC Cotxeres Borrell; *Alhajá o la suma dels dies* (19 de juliol) –una peça teatral sobre un camp de refugiats– a La Casa Elizalde; circ minimalista amb *Mentir lo mínimo* (20 de juliol) al CC Urgell; *Ovvio* (21 de juliol) –circ d'equilibri i manipulació d'objectes– al CC Casa Golferichs; la música brasilera de Maracujás (22 de juliol) al CC Cotxeres Borrell; la música electrònica de b1n0 (23 de juliol) al CC Fort Pienc; Cossoc (26 de juliol) –dansa en constant equilibri– al CC Sagrada Família; l'espectacle de música i dansa *#Bombollasegura* (27 de juliol) a l'Espai de Fotografia Català-Roca; i el concert de Núria Graham (28 de juliol) al CC Fort Pienc.

El CC Cotxeres Borrell tancarà aquesta edició del festival el 30 de juliol vinent al Mercat de Sant Antoni amb *Mul'ier*, un espectacle de dansa sobre xanques de la companyia La Maduixa, que explora els límits físics entre la dansa i l'equilibri. Tots els espectacles del festival Tangent són gratuïts, però cal fer reserva prèvia, de forma presencial al centre cívic corresponent, o bé a través de la web del festival.

DATA Fins al 30 de juliol
LLOC Centres cívics de l'Eixample
PREU Gratuït amb reserva prèvia

Les llibreries de Catalunya organitzen la seva festa d'estiu

Les llibreries de Catalunya celebraran dijous vinent, 15 de juliol, la jornada Llibrestiu, una festa del llibre estiuenca impulsada per la Cambra del Llibre de Catalunya. Llibrestiu es planteja com una festa amb el llibre com a protagonista, però on també hi haurà altres activitats, com ara presentacions amb escriptors, concerts, debats, tertúlies, sessions de contacontes i actes culturals diversos.

La idea de Llibrestiu va sortir després de la bona acollida que va tenir el Sant Jordi d'estiu celebrat el 23 de juliol de l'any passat amb motiu de la pandèmia del coronavirus. El sector hi ha vist una oportunitat per organitzar una festa estival del llibre, promocionar la lectura entre la po-

blació i estrènyer els vincles entre els lectors i les seves llibreries.

Les llibreries de Catalunya que participin al Llibrestiu podran instal·lar parades al carrer i tenir obert fins a les onze de la nit. En aquesta primera edició, Llibrestiu espera comptar amb la participació de més d'un centenar de llibreries de les principals ciutats i pobles de Catalunya. El Gremi de Llibreters publicarà a la seva pàgina web (www.gremidellibreters.cat) la llista de les llibreries participants i les ubicacions de les parades dies abans de la celebració.

DATA 15 de juliol
LLOC Arreu de Catalunya
PREU Gratuït

Gent al Sant Jordi d'estiu de Girona, celebrat el 23 de juliol del 2020.

Música i sopars al Terracotta Museu

El Terracotta Museu acull un festival internacional de música. Fins al 28 de juliol, l'espai organitza vetllades musicals on gaudir de concerts i sopars a la fresca. La pròxima cita tindrà lloc dimecres 14, amb el concert de Pol Batlle, Rita Payés i Pau Piripau. Núria Graham, Sam Berridge, Joan Colomo, Vàlius i Diego Armando són altres dels artistes que hi participaran.

DATA Fins al 28 de juliol
LLOC La Bisbal d'Empordà
PREU 10 €

Els Pets i Clara Peya actuen a Talarn

Maika Majovski, Els Pets i Clara Peya són els artistes convidats al festival Talarn Music Experience, una cita que porta música en directe a aquest espai natural del Pallars. En la seva quarta edició, el festival es consolida com a proposta descentralitzadora d'aquest tipus d'espectacles culturals. Durant el festival també es pot gaudir d'un menú específic.

DATA Del 9 a l'11 de juliol
LLOC Talarn
PREU 22 € (concert)

L'EscèNIT va més enllà del circ

Girona acull, fins al 22 de juliol, el festival EscèNit 2021, que en aquesta edició va més enllà del circ i incorpora altres llenguatges artístics, com ara el teatre de carrer o la dansa contemporània. La cita també amplia el seu emplaçament habitual a la plaça del Pallol i programa la seva cloenda al Parc de les Ribes del Ter. Cada dimarts i dijous es podran veure diversos espectacles a càrrec de companyies com Los Galindos, Kolektivo Konica, Maite Guevara o Cie Bivouac.

DATA Fins al 22 de juliol
LLOC Girona
PREU Gratuït

L'Anòlia porta la música a Igualada

Igualada celebrarà del 10 al 17 de juliol la 33a edició del Festival Anòlia, una cita que dona veu a artistes locals emergents, juntament amb altres de renom de l'àmbit català. El Pati del Museu de la Pell és l'escenari dels concerts, a excepció del de l'European Balloon Festival, que es durà a terme al Parc Central. El festival arrenca dissabte 1, amb els Stay Homas. Clara Peya, Suu, Blau Mut o El Pony Pisador són altres dels grups que actuaran en aquesta cita.

DATA Fins al 17 de juliol
LLOC Igualada
PREU 1 € (entrada simbòlica)

Dijous de Vespres Musicals al monestir de Pedralbes

La música torna a sonar els dijous a la nit al claustre del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes, a Barcelona, amb el cicle Vespres Musicals. La seva programació evoca la tradició musical i la seva reinterpretació a través de la visió personal de creadores i intèrprets, així com l'enfocament revolucionari d'alguns dels grans compositors. El cicle es va iniciar amb un concert de Mozart i continuarà dijous 15 amb el trio Marala, que presentarà *A trenc d'alba*, amb un repertori de nova

creació i versions molt personals de la música d'arrel tradicional. El dia 22, el concert Orient.cat porta obres de nova creació de compositors catalans interpretades pel Quintet Montsant. El cicle es tancarà el dia 29 amb la violoncellista Laia Puig i la pianista Alba Ventura, i un recital de Beethoven, Xostakóvitx i Mompou.

DATA Fins al 29 de juliol
LLOC Monestir de Pedralbes
PREU 12 €

El gran circ Mystike s'instal·la al Port Vell de Barcelona

Són els grans competidors del Cirque du Soleil i ara arriben a Barcelona. Mystike: le Grand Cirque s'instal·la aquest estiu al Port Vell per presentar el seu espectacle. Acrobàcies, equilibris i números corals centren aquest circ que destaca pel seu virtuosisme i la perfecció tècnica dels seus acròbates i trapezistes. Els protagonistes són Buka i Zozo, dos personatges que s'internen en un món místic i misteriós.

DATA Fins al 22 d'agost
LLOC Port Vell (Barcelona)
PREU De 14,25 € a 60 €

Artistes del circ Mystike.

Una quarantena de propostes Sota la Palmera de Tarragona

Tarragona celebra, fins a finals de juliol, el Festival Sota la Palmera, amb 40 actes programats, entre activitats culturals, concerts i espectacles. La cita incorpora, a més, el Cicle Margalló, que tots els dimarts de juliol a les vuit del vespre portarà a diferents espais de la ciutat una mostra del treball de joves artistes. Partint d'accions musicals i de dansa, peces breus i fusió de llenguatges artístics, es podran descobrir nous talents amb inquietud i de valor emergent. El Festival Sota la Palmera apadrina aquest nou cicle com un espai catalitzador de la creació artística al carrer i als espais públics.

A banda del Cicle Margalló, La Palmera s'omplirà els dimecres de tardes amb cooperació, on es faran activitats dirigides a tots els públics, com ara sessions de contacontes per a infants, la projecció d'un documental i xerrades. Els dijous tindran lloc les Nits Temàtiques, un cicle d'arts escèniques que mostrarà accions de *clown*, humor, dansa o il·lustració. Destaca la Nit de Dansa, prevista per al 22 de juliol. La música es concentrarà els divendres i dissab-

tes al vespre, amb actuacions d'artistes com Sense Sal, Núria Graham, Beth o Caïm Riba; així com formacions locals com Cultrum o Bulkak. Aquest dissabte, dia 10, la mallorquina Maria Jaume presentarà el seu folk acústic que la va portar a guanyar la darrera edició del concurs Sona9.

DATA Fins al 31 de juliol
LLOC Espai Jove La Palmera (Tarragona)
PREU Gratuït amb reserva prèvia

Maria Jaume actuarà al Sota la Palmera.

ANGLADA-CAMARASA, PARÍS-SITGES

Sitges se suma a la commemoració de l'Any Anglada-Camarasa, que se celebra amb motiu dels 150 anys del naixement del pintor. Ho fa amb una exposició en què es mostren obres del seu període parisenc, a cavall entre els segles XIX i XX. La mostra *Hermen Anglada-Camarasa: els anys de París* posa en context les dues pintures d'Anglada-Camarasa que es conserven a l'antiga col·lecció de Santiago Rusiñol al Cau Ferrat. Al tombant de segle, l'artista va ser a la

capital francesa, on es va formar en l'entorn del grup dels Nabís, pintors postimpressionistes que es van denominar amb aquesta paraula que significa *profeta* en hebreu i *inspirat* en àrab. Però Anglada-Camarasa no es va limitar a imitar Pierre Bonnard, Édouard Vollard o Maurice Denis, sinó que va crear una visió personal, que ara es pot veure en aquesta exposició. Es podrà visitar fins al 10 d'octubre, al Museu Maricel de Sitges. L'entrada val 10 euros.

El nuevo rugir del viejo orgullo de Gràcia

El Europa afronta la nueva categoría, la Segunda División RFEF, con ganas de seguir siendo un club diferente, especialmente con su gente apoyándolo. Y avisan: no quieren ser un club ascensor

CugatComas
MATARÓ

No es este un verano más en los aledaños del Nou Sardanya ni, por extensión, en esos callejones únicos que convierten la Vila de Gràcia en el barrio más orgulloso y encantado de haberse conocido de todos los que hay en Barcelona. Pareciera que en el vetusto estadio aún resuena el éxito del ascenso a la nueva Segunda División RFEF, que es una de las nuevas Segunda B del fútbol español. Cosas de la nomenclatura. En el Europa todo el mundo anda todavía con una sonrisa generosa. El ascenso histórico a categoría estatal, ansiado durante lustros, fue y se vivió como un sueño primaveral cumplido. Un hito que devuelve a un histórico a la palestra justo antes de la temporada que desembocará en 2022: el año del centenario del Campeonato de Catalunya ganado al mismísimo Barça. Arqueología futbolística.

El Europa se prepara para el reto de defender la plaza lograda en una categoría que será exigente, con nombres como el mismísimo Numancia de Soria aguardando a un club humilde y popular como el graciense. Es verano de cálculos, de pre-

supuestos y de una obsesión que es transversal a todos los estamentos: aprovechar el rebufo del ascenso. Hacer valer lo que hace diferente al Europa.

“El Europa es un símbolo de Gràcia, que tiene una aureola que le hace diferente y es este arraigo. La afición siente muy suyo el club y le ha dado siempre su apoyo. La gente de Gràcia es el Europa y nuestro mejor aval para el tiempo que ahora arranca”, explica Ramon Armengol, directivo social de la entidad. Es verdad que la dimensión popular de la entidad y su afición son la clave del ADN del club, democrático y que no se anda con chiquitas. “Nosotros tenemos muy claro lo que es ser el Europa y también por eso nuestra afición nos apoya. No tenemos miedo de habernos posicionado nacional o políticamente, y seguiremos siendo el club arraigado y de su gente”, remata Armengol.

En el área social tienen como gran objetivo subir el listón de socios y acercar el número de fieles a los que se tuvieron décadas atrás. Falta por ver cómo es el retorno de todo el público al estadio, pero parte del plan del club para la nueva época pasa por aumentar en algunos centenares el actual medio millar de socios. Doblarlo sería el no va más. Optimistas nunca faltan en Gràcia.

Un fútbol más puro

Gràcia se ha reenganchado a su Europa como se vio en los partidos decisivos cuando la comunión era evidente, el fondo de los Eskapulats parecía el de una barra brava argentina y los colores del club tiñeron el barrio. No le llamaremos el Sankt Pauli catalán, pero casi, a este club que ve como público tanto joven como mayor recalca de nuevo en su entidad de proximidad por el desencanto con el fútbol más global. “Vemos como parte de la masa social que recuperamos es esta gente desencantada del fútbol mercantilizado, que busca algo más puro o romántico, más de

El gol del Europa contra el Cerdanyola que certificó el ascenso a Segunda División RFEF.

El club de Gràcia perseguía el ascenso de categoría desde hacía lustros

Uno de los objetivos de la directiva es aumentar la masa social e intentar doblar los socios

Parte del reenganche de la afición se explica por el rechazo al fútbol moderno

antes, y ahí encuentra al Europa, con raíces claras y representativo de las personas, el barrio y la sociedad”, razona el directivo. Ese repetido “odio eterno al fútbol moderno” puede estar devolviendo público a los equipos de barrio.

Otro ejemplo más de este reenganche se encuentra en el equipo femenino. Cuentan que el público del Europa es reconocido incluso entre rivales, que agradecen el

caliú propio del Sardanya en unas categorías que andan más bien escasas de público. Ahí también el consejo directivo quiere apostar fuerte. El boom del fútbol femenino también reverberó en Gràcia.

Héroes en Gràcia los hay, pero pocos como Àlex Cano, el capitán del primer equipo masculino. Este avisa: “Hicimos historia con un club histórico y ahora vamos a por la nueva división con la misma actitud, mirar hacia arriba y no ponerse límites; la plantilla quiere ir a máximos”. “Jugar con la camiseta del Europa es especial porque notas que representas a mucha gente que quiere al club y te da tu apoyo”, explica Cano. El hecho diferencial está claro y es “el orgullo de ser del Europa y no del Barça, el Espanyol o el Madrid: eres de Gràcia y eres del Europa a mucha honra”, concreta el capitán.

Otros clubes históricos, como casi todos los que llevan el nombre de alguna antigua villa de las que Barcelona engulló, dirán que hay más Europas y estarán en lo cierto. La clave aquí está en ver que históricos pueden mantener el pulso siendo fieles a su manera de ser y hacer. Cada domingo de fútbol, en Gràcia, el año próximo se vivirá una fiesta. Dicen que con un público así parte del trabajo está hecho: el Europa no quiere ser un club ascensor. Aviso a rivales y navegantes.

Passatemps

MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												

© 2021 www.pasatiemposweb.com

Horizontals

1. Aiguardent de brisa elaborat a Itàlia. Apareix una cosa o una persona que no es veia o que estava amagada. 2. Proa sense principi. Propens al rancor, que guarda rancor. 3. En plural, qualitat d'allò que estreny, que ens fa estar o anar estrets. 4. Bec a morro. Formaven amb dues o més coses un tot. 5. Fer oposicions. Dimetilamina. 6. Deixa anar una mica un cap, un cable o una cadena, de l'aparell d'una nau, que està treballant. Sacsegem. 7. Símbol de l'element químic argó. Maquinaré alguna cosa contra algú, per a un fi determinat. Titani. 8. Posseeixen un cabal determinat i desemboquen al mar, en un llac o en un altre riu. En plural, part alta del cap, closca del cap.

Verticals

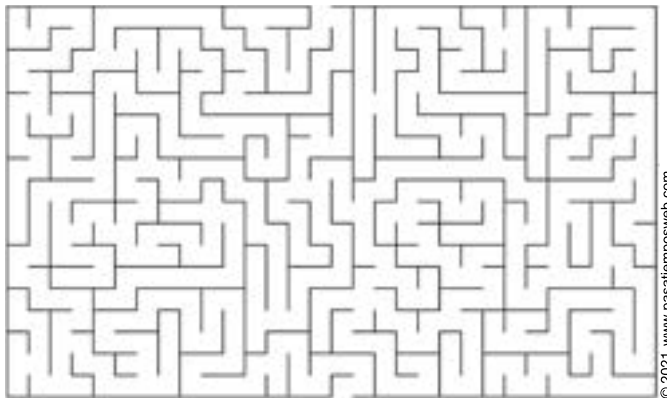
1. Posar un rètol o rètols. 2. Animal domesticat des dels temps prehistòrics, d'aspecte, forma i pelatge molt diversos segons les races. Eviti. 3. Que procedeix a ratxes. 4. Cases de les abelles. 5. Donar un premi. 6. Objecte surant utilitzat per agregar els peixos que s'hi redossen a sota i, posteriorment, pescar-los. Sis-cents en numeració romana. 7. Període de dotze mesos comptat a partir d'una data determinada. Refugi, protecció. 8. Cobriré d'una capa de coure. 9. No gens diligent o disposat a fer el que li manen. Sureny. 10. Mamífers carnívors plantígrads. 11. Interjecció repetida per amanyagar els nens. Manifestà una opinió. 12. Onades lliures transoceàniques de gran potència.

LES 7 DIFERÈNCIES

© 2021 www.pasatiemposweb.com

EL LABERINT

© 2021 www.pasatiemposweb.com

SUDOKU

	4	5				1		9
	3					6	7	
		7	1		5		8	
	7		3	5		9		
	8			7				
4		1	8					7
		9	6	8	2			4
5			4	1				3
	2	4	5		3	8		6

© 2021 www.pasatiemposweb.com

Fàcil

	4		8	7				
2				5	3		6	
					9			
8	6						5	2
	3					1		
					1			
6	5		9				1	
			9	3	4			7
						6		4

© 2021 www.pasatiemposweb.com

Difícil

SOLUCIONS

7	8	3	2	1	5	6	9	4
1	2	9	3	4	6	5	8	7
6	5	4	9	8	7	2	1	3
9	7	2	5	3	1	8	4	6
4	3	5	6	2	8	1	7	9
8	6	1	7	9	4	3	5	2
3	1	8	4	6	9	7	2	5
2	9	7	1	5	3	4	6	8
5	4	6	8	7	2	9	3	1

Difícil

7	2	4	5	9	3	8	1	6
5	6	8	4	1	7	2	9	3
3	1	9	6	8	2	7	5	4
4	5	1	8	6	9	3	2	7
9	8	3	2	7	4	5	6	1
2	7	6	3	5	1	9	4	8
6	9	7	1	3	5	4	8	2
1	3	2	9	4	8	6	7	5
8	4	5	7	2	6	1	3	9

Fàcil

MOTS ENCREUATS
Horizontals: 1. Grappa. Surt. 2. Roa. Rancorós. 3. Estrenyors. U. 4. T. Xumo. Unien. 5. Opositar. Dma. 6. Lasca. Sacssem. 7. Ar. Ordire. 8. Rius. Clepses. Verticals: 1. Retolar. 2. Gos. Parl. 3. Ratxos. U. 4. A. Ruscos. 5. Premiar. 6. Panot. Dc. 7. Any. Asil. 8. Courarè. 9. Som. Cep. 10. Úrsids. S. 11. Ro. Emetè. 12. Tsunamis.

Montse L. Cucarella

Què li ha aportat la música? Un gran estímul. Jo tocava el piano de joveneta i sabia el més bàsic. Amb 63 anys, després d'anar a un concert, vaig decidir fer classes d'acordió. No en tenia ni idea, no ho havia fet mai.

I com va acabar a l'orquestra? La meva professora n'era la directora. Però tots eren professionals! Ells agafaven la partitura i la tocaven, i jo me l'havia d'estudiar. Quan tocàvem a l'auditori, a mi se'm posava la pell de gallina, no m'ho podia creure. Allà hi he trobat gent molt maca, molts amics.

Una nit la van atracar. Va pensar a deixar-ho? Acabàvem a mitjanit i un dia tornant em van atracar i apallissar pel carrer. Jo no hi volia tornar, però els de l'orquestra no em van deixar. Durant un temps vaig anar a dormir cada setmana a casa d'algun d'ells, perquè no hagués de tornar de nit. Després, els meus fills em van posar un taxista que em recollia. Havia de ser sempre el mateix perquè, si no, jo patia. Em va acompanyar tant temps que ara som amics.

Va agafar por? Sí, encara ara em fa por sortir sola de nit. Em van recomanar anar al psicòleg, però, amb tot el que m'ha passat a la vida, ara he de patir per aquell home?

Fa un temps va decidir deixar la música i, ara, la seva col·laboració a la ràdio. Per què? Per l'edat. Jo quan veig les actrius que encara surten amb 80 anys, penso que ens hem de jubilar quan hi som a temps.

S'ha trobat amb limitacions amb el pas del temps? Jo tinc una vellesa tan maca... La música i la ràdio m'han donat molta alegria. Però a la vellesa t'hi has d'acostumar perquè costa molt. T'has d'anar superant

per acceptar algunes mancances, perquè allò que feies ahir, avui ja no ho pots fer.

Vostè veu el món amb molt d'optimisme. No, jo crec que soc realista. Veig les coses com són. Amb l'orquestra, per exemple, jo em veia petita al costat d'ells. M'hi havia d'esforçar molt i n'estic orgullosa.

Com va viure el confinament? Jo vaig estar molt bé. No tinc por d'anar-me'n. Sortia a la terrassa a tocar l'acordió i els veïns m'aplaudien, no em puc queixar.

Què els diria a les persones de la seva edat que es troben soles? Que facin tot allò que no han pogut fer abans. Jo he fet tot el que he volgut. He cantat, he tocat el piano, la guitarra, l'acordió, he fet teatre i he gaudit molt de la meva família.

Hi ha alguna cosa que li quedi per fer? Ara vull fer classes de guitarra. Les mans ja no reaccionen com abans, i intentaré no capficar-m'hi. Jo, ara, només vull pau.

Rosa Garriga

“Jo tinc una vellesa molt maca, però costa molt acostumar-s'hi”

És una de les iaies més populars de Badalona, i quan es va jubilar va decidir fer tot allò que no havia pogut fer abans: durant 15 anys va tocar a l'Orquestra de Cambra d'Acordions de Barcelona

SEMPRE JOVE

La Rosa (Badalona, 1938) era modista. Quan es va casar, de seguida es va quedar embarassada. Té tres fills i sis nets. Va quedar vídua amb 56 anys, i amb 74 s'ha tornat a enamorar. Quan es va jubilar i va deixar el taller, va decidir fer tot allò que no havia tingut temps de fer, com cantar i fer teatre. I va descobrir una nova passió: l'acordió. L'ha tocat 15 anys, el mateix temps que ha estat protagonista d'un programa de Ràdio Ciutat de Badalona. Sempre ha tingut moltes ganes de fer coses, però creu que ara, als 83, és hora de “jubilar-se del tot”.

